

Tủ sách SINH HOẠT HƯỚNG ĐẠO
Chủ biên : Đinh hữu Quyền

CÂU CHUYỆN DƯỚI CỜ

Biên soạn : Đinh hữu Quyền

CÂU CHUYỆN DƯỚI CỜ

**Người Hướng Đạo năng động hành thiện
chứ không thụ động làm người lành.**

NỘI DUNG

- Vai trò của CCDC
- Thiết kế và trình bày CCDC
- 72 bài CCDC phân vào ba mục :

I – Tinh thần Hướng Đạo

1. Lời Hứa bao gồm những nội dung nào ?
2. Luật Hướng Đạo
3. Giải thích điều Luật 1.
4. Điều Luật thứ 3
5. Điều Luật thứ 9
6. Lời nói trong sạch.
7. Cái lọc 3 lớp của Socrate
8. Sắp Sẵn là gì ?
9. Kỷ luật
10. Chơi đúng cách
11. Bắt tay trái
12. Nào cùng chào
13. Việc thiện là gì ?
14. Một Việc thiện cho triệu triệu người.

15. Phần thưởng từ Việc Thiện
16. Phân nửa Việc Thiện
17. Linh hồn của việc thiện
18. Lòng nhân ái của Bác Hồ
19. Công dân tốt
20. Đồng phục
21. Gương Hướng Đạo 1
22. Gương Hướng Đạo 2

II – Rèn luyện bản thân

23. Tự lập là gì ?
24. Tinh thần liên đới
25. Tính khí là gì ?
26. Tự trọng là gì ?
27. Cái thước Hướng Đạo.
28. Công dung ngôn hạnh (nữ thiếu sinh)
29. Rèn luyện dũng cảm : không khó.
30. Kỹ năng học tập
31. “Ba bước” tự học ngoại ngữ
32. Quan sát và suy diễn
33. Hẹn rày hẹn mai
34. Ngăn nắp
35. Thảm kịch ở thác Niagara.
36. Hãy bình tĩnh
37. Hít thở sâu
38. Lợi ích của vận động thân thể
39. Bơi lội
40. Siêng năng.
41. Chăm sóc răng
42. Hãy đọc “Chicken Soup for the Soul”
43. Con thú sau song sắt
44. Hướng Đạo Sinh nên biết võ thuật
45. Nghề chơi khi nhàn rỗi
46. Nữ công gia chánh

III – Sống các quan hệ

47. Người con hiếu
48. Chuyển giận thành thương

49. Tinh thần Đội
50. Tươi vui
51. Nụ cười
52. Tình bạn
53. Nhận ra bạn xấu
54. Bị thầy, cô mắng hay phạt oan.
55. Đừng làm con ma xấu rác
56. Khi rời nhà đi xa
57. Văn hóa xe buýt
58. Nói “Cảm ơn”, đáp lời “Cảm ơn”
59. Bài ca từ trái tim
60. Chia sẻ
61. Hai anh em
62. Ánh mắt từ ái
63. Điều gì quan trọng nhất
64. Gandhi rơi giày
65. Đằng sau sự thành công của một người đàn ông
66. Hai cái ba-lô
67. Hóa giải Hận thù
68. Tâm từ ái
69. Cái máy bơm
70. Mài rìu (CCDC cho huynh trưởng)
71. Tinh thần Hướng Đạo là gì ?
72. Dòng lưu bút của Cô (CCDC cho huynh trưởng)
- 🌀 Giai thoại (5)

VAI TRÒ CCDC

Bài này chủ yếu nói về CCDC ở Thiếu đoàn.

Khi nghe cụm từ “Câu Chuyện Dưới Cờ” chúng ta có ngay cảm tưởng đó là một câu chuyện quan trọng, liên quan đến Tổ quốc. Thật vậy vào thời kỳ khi HĐVN mới được thành lập –với mục đích chính trong tư tưởng của các Trưởng tiền bối như Tr. Hoàng Đạo Thuý, Tr. Tạ Quang Bửu, Tr. Trần Duy Hưng, Tr. Phạm Ngọc Thạch, . . . là đào tạo một lớp trẻ sẵn sàng tham gia chiến đấu giành độc lập cho Tổ Quốc, CCDC là cơ hội cho các Trưởng gieo mầm và phát triển lòng yêu nước và khả năng thể hiện lòng yêu nước vào tâm hồn và trí óc thanh thiếu niên.

Chúng ta vẫn sẽ xử dụng cụm từ “Câu Chuyện Dưới Cờ” mang tính lịch sử này nhưng với những nội dung sát sườn cuộc sống; thế nên Trưởng có thể nói “CCDC đời thường” cuối buổi họp.

CCDC là một hoạt động đặc thù của HĐ.

CCDC là một biện pháp giáo dục thường xuyên được thực hiện mỗi tuần khi Thiếu đoàn họp. Cuộc họp Đoàn sẽ mất 50% hàm lượng HĐ nếu không có CCDC.

CCDC là phần việc của Thiếu trưởng. Thế nên Thiếu trưởng phải chuẩn bị CCDC đúng mục đích, có hệ thống, có chất lượng giáo dục thực tế và có cách tiến hành thích hợp.

CCDC là rất cần thiết khi đoàn họp, do đó CCDC phải sát thực tại, có chất lượng cao, có tính giáo dục, thuyết phục nhưng ngắn gọn, dễ hiểu, dễ nhớ. Chắc hẳn vì thế mà tập tư liệu *Woods Wisdom – Troop Program Features (BSA)* dày cộm 664 trang A4 cũng cung cấp 94 bài nói cho *Scoutmaster’s Minute*¹, độ dài mỗi bài chỉ bằng khoảng một phần tư trang A4. Với 94 bài thì sau hai năm Trưởng mới trở lại bài nào đó đã một lần dùng! Đề tài mỗi bài thường không rộng lớn hay trang trọng mà xoáy vào một điểm đơn giản nào đó mà thôi; thí dụ: *Việc quan trọng nhất phải làm khi sơ cứu là gì ?* (What’s the most important thing for a first aider to do?)

Mặt khác, qua quan sát các cuộc họp của các Thiếu đoàn HĐ chúng tôi thấy khá nhiều cuộc họp không có CCDC, nhất là ở các đoàn nữ và ở các đoàn mà Trưởng còn rất trẻ (18-25 tuổi).

Tại sao Trưởng không nói CCDC ? Có thể có nhiều lý do :

hoặc không biết điều mình nói có đúng hay không

hoặc ngại nói những điều “nhỏ nhặt”

hoặc có nhận thức tai hại cho rằng CCDC là không cần thiết.

Cho rằng “CCDC là không cần thiết” là sai lầm cơ bản trùm lên các lý do khác.

Một cuộc họp Thiếu đoàn HĐ mà không có CCDC thì chẳng khác bất cứ cuộc họp nào của các đoàn thể thanh thiếu niên khác. Và cho dù các đoàn thể thanh thiếu niên khác có “câu chuyện” khởi đầu cuộc họp thì “câu chuyện” đó cũng không tác động vào trẻ giống như CCDC của HĐ, bởi , tuy có cái chung với các hội

---

¹ Phút của Thiếu trưởng”, thời gian ngắn dành cho Thiếu trưởng, tiết mục của Thiếu trưởng như CCDC của ta.

đoàn khác, HĐ vẫn có những cái riêng, những nội dung riêng, những cách làm riêng, những thể hiện riêng, làm nổi bật các đặc thù của HĐ. Một thí dụ : Cái “sân trường”, đúng là ở “ngoài trời”, nhưng không phải là cái “ngoài trời” mà BiPi định nghĩa cho HĐ!

Các CCDC nhằm hướng dẫn các em cách rèn luyện bản thân và cách sống các mối quan hệ trên tinh thần HĐ.

Thế nên CCDC xoáy vào ba chủ đề chính :

1 Rèn luyện bản thân có nhiều kỹ năng.

Việc này xuôi theo bản năng tu tiến bản thân và bản năng hiếu thắng của trẻ.

2 Hiểu và thấm nhuần tinh thần Hướng Đạo.

Tinh thần HĐ là yếu tố quan trọng nhất trong giáo dục trẻ.

“Thành công của ứng dụng HĐ hoàn toàn tùy thuộc việc Trưởng và Trẻ thấm nhuần tinh thần HĐ”. (BiPi - F.681)

Thử hỏi, có công cụ nào tốt hơn CCDC để cho các em hiểu và thấm nhuần tinh thần HĐ? Nếu đó không phải là công cụ duy nhất thì chí ít đó là công cụ tốt nhất.

Trong các CCDC về tinh thần HĐ, đừng quên nói lên lợi ích của vấn đề đối với các em, nói lên lợi thế của các em so với người khác trong mọi cuộc đua trong đời (để đánh vào bản năng tu tiến bản thân và bản năng hiếu thắng của trẻ)

Tinh thần HĐ tiềm ẩn trong Lời Hứa, Luật, Châm ngôn và Khẩu hiệu HĐ. Đó là các chủ đề cần xoáy vào.

3 Cách sống các quan hệ trên tinh thần HĐ

Đó là các quan hệ với gia đình, tập thể (HĐ hay không HĐ) , trường học, xã hội, thiên nhiên, . . .

□ □ □

THIẾT KẾ VÀ TRÌNH BÀY CCDC

CCDC luôn luôn phải ngắn gọn (khoảng một trang A5) và đừng ngại nói về một vấn đề có người cho là nhỏ nhoi.

Để minh họa một vài kỹ thuật làm cho bài CCDC thêm ấn tượng, chúng tôi giới thiệu vài bài nói lấy từ phần *Scoutmaster's Minute* trong bộ tư liệu *Woods Wisdom*.

1 Điệp khúc (leitmotiv)

(Theo *Keep your cool / Scoutmaster's Minute*)

(**Tựa : Hãy bình tĩnh**) Các em, anh đặt cho các em một câu hỏi “mánh”. Các em hãy suy nghĩ trước khi trả lời. Điều quan trọng nhất phải làm khi tiến hành việc sơ cứu (first aid) là gì ?

Kêu cứu ư ? Không, việc đó thường rất quan trọng nhưng đó không phải là việc đầu tiên. Kiểm tra xem nạn nhân còn thở không ư ? Cũng không, đó dĩ nhiên là việc quan trọng nhưng đó không phải là việc đầu tiên.

Việc đầu tiên quan trọng nhất phải làm là : **Hãy bình tĩnh. Hãy suy nghĩ !** Đừng hành động trong hoảng loạn. **Trước tiên là hãy suy nghĩ !**

*Phải tập luyện trước
cho thuần thục.*

Thông thường việc sơ cứu đòi hỏi em phải hành động cấp kỳ, **nhưng trước tiên vẫn là hãy suy nghĩ!** Trong thực tế, việc này không luôn dễ làm trong trường hợp tai nạn hoặc bệnh nặng. Khi chúng ta học sơ cứu trong các cuộc họp Đội hay Đoàn, thì bình tĩnh là việc không khó; nhưng khi đứng trước một người vì bị tai nạn mà ngưng thở hay khi máu phun có vòi từ mạch máu bị tổn thương thì **bình tĩnh không phải là việc dễ dàng** nữa rồi, trong khi

em biết là em phải hành động tức thì.

Thế nên, nếu muốn **bình tĩnh và suy nghĩ** khi phải sơ cứu thực sự thì duy nhất chỉ có một cách là thực tập thuần thục kỹ năng sơ cứu. Và nhờ vậy, khi lâm sự, em sẽ thực hiện được nguyên tắc số 1 của sơ cứu : **bình tĩnh và suy nghĩ**.

Nhận xét.

“Điệp khúc” (chữ in đậm / nghiêng) rải đều trong bài nói và sẽ in đậm vào trí nhớ người nghe chắc hẳn là rất lâu.

“Điệp khúc” nói lên chủ đề; tựa của bài nói này là “Keep your cool” “Hãy bình tĩnh”.

CCDC thường nhằm khuyến khích các em thực tập cho thuần thục một công việc, một kỹ năng nào đó.

2 Minh họa bằng hành động và/hoặc “giáo cụ”

(Theo *Don't Be a Litterbug/Scoutmaster's Minute*)

(**Tựa : *Đừng làm con ma xả rác***) Phong trào HĐ chúng ta đã được giải thưởng về “Bảo vệ môi trường, bảo tồn thiên nhiên” của Liên Hiệp Quốc. Thành thạo chúng ta cũng đã tham gia các ngày “Trồng Cây Nhớ Bác”, chúng ta nhớ Bác hơn ai cả vì Bác còn là Chủ Tịch Danh Dự Hội HĐ Việt Nam.

Nhưng có một việc mà tất cả chúng ta có thể làm hằng ngày để góp phần vào việc bảo vệ môi trường đó. (**Cầm đưa lên cao một thứ rác : bịch ni-lông đã dùng, khăn giấy đã dùng, . . .**) Làm gì với cái rác này đây, các em ? (**Ném rác**

vào giữa vòng) Thấy cái rác này các em thấy thích thú hay khó chịu ? (**Cho rác vào thùng rác**). Như các em thấy đây, một nơi không rác nhìn sẽ “mát mắt”, sẽ làm mọi người thư thái. Có quá nhiều người xả rác, đi đâu vứt đó, nào là lon, chai, khăn giấy, bịch ni-lông. . . Đó là một thói quen của những người thiếu văn hóa và họ bôi nhọ dân tộc mình. Người nước ngoài đến nước mình mà đi đâu cũng thấy rác rưởi thì họ nghĩ sao về Đất nước mình, về dân tộc mình. Họ bĩu môi, lắc đầu. Thật nhục nhã.

Anh tin là không em nào mắc thói quen vừa thiếu văn hóa vừa bôi nhọ Tổ quốc đó. Trái lại, chúng ta sẽ dọn dẹp rác rưởi nơi chúng ta đến chơi, chúng ta sẽ dọn sạch rác đất trại khi rời đi. Là HĐ chúng ta không bao giờ xả rác, bất cứ khi nào, bất cứ đâu. Em nhớ cho : xả rác là biểu hiện thiếu văn hóa, thiếu giáo dục, bôi nhọ dân tộc.

Đừng bao giờ để bị người ta chỉ em và nói “**Con ma xả rác kìa !**”

3 Câu cuối : vài ba từ, ấn tượng, tồn tại trong trí nhớ. Như trong hai bài trên đây.

4 Cố gắng đưa ý kiến của BiPi vào bài nói.

Quý Trường có thể tìm thấy ý kiến của BiPi về mọi vấn đề trong tuyển tập *Footsteps of the Founder*. Mặt khác, các đề mục trong tuyển tập có thể gợi ý cho Trường nhiều đề tài để nói với các em mà không sợ chệch hướng bởi có sẵn ý kiến của BiPi. Trường chỉ cần nêu ý kiến của BiPi (hoặc nêu kết quả của các công trình nghiên cứu về giáo dục hoặc ý kiến của những nhà giáo dục khác

chẳng hạn), đôi chút giải thích và bình luận, cho vài thí dụ minh họa phù hợp với tuổi thiếu sinh (rất cần, để cụ thể) . Phần “Quan Điểm HĐ” trong sách này cũng có đề nghị thêm nhiều đề tài CCDC.

5 Kể một câu chuyện là cách làm rất hay.

Để minh họa cách làm này chúng tôi kể nhiều câu chuyện lấy từ bộ sách *Chicken Soup for the Soul* (Món ăn bổ dưỡng cho tâm hồn)

6 Trưởng (nhất là Trưởng trẻ, 20 – 25 tuổi) cần tỏ ra tự tin và tỏ ra tin ở điều mình nói.

Nói suông sê, tự nhiên, luôn quay mắt nhìn khắp lượt các em; mặt mày tươi tắn, môi luôn chớm nụ cười, hai tay “múa” vừa phải. Cố gắng chêm vào những câu hỏi nhỏ (hay hài hước vừa phải) cho các em trả lời ngắn gọn.

7 Trong CCDC khi anh khuyến khích các em làm một việc gì, anh cần phải nêu rõ sự lợi ích của việc đó cho chính bản thân mỗi em.

8 Đừng ngại nói đi nói lại một vấn đề (dĩ nhiên là phải thay đổi cách diễn đạt) và cũng đừng ngại việc cầm giấy mà trình bày.

Dịch ý câu chữ trên hình vẽ :

Người Hướng đạo vượt qua

- *thói ích kỷ*
- *phân biệt chủng tộc*
- *kỳ thị tôn giáo*
- *đố kỵ giai cấp*
- *tính cau có*

72 CÂU CHUYỆN DƯỚI CỜ

Sau đây là một số CCDC, hay đúng hơn là chất liệu để Trưởng viết lại thành những CCDC, theo ý mình, với phong cách riêng, nhưng luôn luôn phải ngắn gọn (độ một trang A5); **đừng ngại nói về một vấn đề “nhỏ nhoi”, đừng ngại nói đi nói lại một vấn đề** (một vấn đề cần nhập tâm như tinh thần HĐ chẳng hạn; dĩ nhiên là phải thay đổi cách diễn đạt) và cũng **đừng ngại việc cầm giấy mà**

nói; cầm giấy mà nói chứng tỏ anh tôn trọng các em, không nói năng tùy hứng mà là đã chuẩn bị kỹ càng, chu đáo; một tiết mục chiếm 50% chất lượng cuộc họp đòi hỏi một sự chuẩn bị kỹ càng.

Chúng tôi tạm phân 3 mục (mặc dầu các vấn đề ở 3 mục hòa quện vào nhau) :

- I Tinh thần Hướng Đạo
- II Rèn luyện bản thân
- III Sống các quan hệ.

I Tinh thần Hướng Đạo

Lời Hứa bao gồm những nội dung nào ?

Khi em tuyên Lời hứa Hướng Đạo, em đem danh dự của mình hứa làm hết sức mình để thực hiện 3 điều của Lời Hứa : Trung thành, Giúp ích, Tuân theo Luật Hướng Đạo.

Không phải chỉ có vậy, khi em tuyên hứa, mặc nhiên em hứa làm hết sức mình để thực hiện châm ngôn “Sắp Sẵn” và khẩu hiệu “Mỗi ngày làm một Việc thiện”.

**& Sắp Sẵn
& Việc thiện**

Nếu mỗi ngày em không làm bản thân em phong phú thêm về khả năng (học thêm một chữ, một câu ngoại ngữ thôi cũng được rồi) thì em đã hứa cuội rồi. Nếu mỗi ngày em không nghĩ đến Việc thiện, không làm một Việc thiện nào cả thì em đã hứa cuội rồi. Em nên nhớ : HĐ không hứa cuội.

Luật Hướng Đạo

Nước nào cũng có luật. Vi phạm luật ở một mức độ nào đó thì đi tù. Luật Hướng Đạo, tuy mang danh là luật nhưng khác hẳn. Nó không cấm đoán gì cả, nó cũng không gây bức xúc nào cả (các em chỉ hứa cố gắng làm theo luật thôi; có điều là đã hứa cố gắng thì phải cố gắng đấy nhé)

Thực chất Luật HĐ là gì ? Nó đơn thuần chỉ là một phương cách làm nảy sinh tính khí và phát triển tính khí nơi mỗi em, bởi nó phát triển nơi em 5 cái tự : tự lập, tự giác, tự trọng, tự chủ và tự tin. Một khi các em đã sở đắc được 5 cái tự này nhờ rèn luyện theo Luật HĐ thì em có được tính khí, mà có tính khí thì sẽ thành

công trong đời. Đó là điều rõ ràng và đó cũng là điều BiPi khẳng định : *“Tôi thực sự tin chắc rằng HDS nào thực thi trọn vẹn Luật HĐ trong công việc và giải trí hằng ngày thì không thể không thành công trong đời.”*

Luật HĐ là người bạn tốt, dễ thương, đồng hành với em suốt cả cuộc đời. Anh hy vọng em cũng là bạn tốt của Luật HĐ

Giải thích điều Luật 1.

***“HDS trọng danh dự,
ai cũng có thể tin lời nói của HDS”.***

BiPi giải thích Điều 1:

Khi một HDS nói “Tôi xin lấy danh dự mà nói thế”, đó có nghĩa là sự việc là như thế, y như một lời hứa trang trọng nhất.

Cũng thế, nếu một Trưởng nói với một HDS, “Tôi tin vào danh dự của em để hoàn thành việc này”, HDS có trách nhiệm thực hiện mệnh lệnh với khả năng tốt nhất của mình, và không để bất cứ cái gì cản trở công việc của mình.

*Nếu một HDS đánh mất danh dự của mình bằng một lời **đối trá**, hoặc vì **không thực hành nghiêm túc một mệnh lệnh được giao cho anh ta thực hiện vì tin vào danh dự của anh ta**, anh ta có thể được yêu cầu phải trả lại Huy Hiệu HĐ và không bao giờ được mang huy hiệu đó lại. Anh ta cũng có thể được yêu cầu không được xưng là HDS.*

Như vậy, sẽ mất danh dự không những khi **không trung thực** mà cả khi **không hoàn thành nhiệm vụ được giao**.

Danh dự là linh hồn của người Hướng Đạo; đã không có danh dự thì không còn là Hướng Đạo.

Trong các sách “kinh điển” HĐ có lẽ chỉ duy nhất trong giải thích Điều Luật thứ nhất, BiPi quy định một trừng phạt cụ thể và dứt khoát như thế này.

Bởi *“Người ta trông đợi tính trung thực nơi người Hướng Đạo”* nên *“HDS phải đặt danh dự của mình lên trên hết mọi thứ.”*

Một việc thông thường : khi em đăng ký với Đội trưởng sẽ hoàn thành mục nào đó trong chương trình đăng thử vào ngày nào đó thì dứt khoát em phải làm đúng như thế; không làm đúng như thế thì em chỉ “hứa cuội”, mà đã “hứa cuội” thì không còn danh dự, không còn là HĐ nữa.

Em nhớ cho, HĐ nói điều gì là lấy danh dự của mình mà nói,

nhất ngôn trên danh dự của mình và nhất là không “hứa cuội”.

Điều Luật thứ 3

Có khi chúng ta băn khoăn nên làm việc nào trong hai việc mà ta có thể làm. Các em có biết BiPi đã cho ta một tiêu chí chọn lựa trong giải thích của điều luật nào không?

Đó là điều luật thứ 3 với lời giải thích dịch từ nguyên văn trong Scouting For Boys :

“Bổn phận của HDS là tự làm mình hữu dụng và giúp đỡ người khác”.

“Và HDS phải làm tròn bổn phận của mình trước hết thầy mọi thứ, cho dù phải từ bỏ sự vui thú, tiện nghi hoặc an toàn của mình. Khi gặp khó khăn trong chọn lựa phải làm điều gì trong hai điều, HDS phải tự hỏi: ‘Bổn phận của tôi là gì ?’, tức là : **‘Điều gì tốt đẹp nhất cho người khác?’** và làm điều đó. HDS luôn **Sắp Sẵn** để cứu mạng người hoặc giúp đỡ người bị thương. *Và HDS phải cố gắng hết sức để mỗi ngày làm chỉ ít một **Việc Thiện** cho một ai đó.*” (BiPi)

Điều Luật thứ 9

Điều Luật thứ 9 của chúng ta là *“HDS tằn tiện của mình và của người”*. Tằn tiện có nghĩa là *“không lãng phí”*.

Do đâu mà lãng phí thường xảy ra ?

hoặc là do đua đòi, đua đòi theo thời trang chẳng hạn. Em đã có một cái áo gió rồi nhưng thấy bạn có áo gió đẹp hơn thì lại xin tiền cha mẹ đi mua một áo mới; đó là lãng phí.

hoặc là nếp nghĩ : xài miễn phí , xài “chùa”, thì xài cho đã; chẳng hạn như khi các em được ăn “Buffet” (muốn ăn món gì thì cứ mặc sức lấy) nếu em lấy vào đĩa mình nhiều quá, ăn không hết thì đó là lãng phí. ở tiệc buffet, em chỉ lấy vào đĩa ít thôi, ăn hết mà muốn ăn thêm mới lấy thêm. Có những tiệc buffet miễn phí nhưng người ăn sẽ phải trả tiền tương ứng với số thực phẩm bỏ lại trong đĩa.

Tằn tiện để làm gì ? Để dành tiền, phòng khi mình cần hoặc để đem giúp đỡ người khác. Đó là điều BiPi nêu khi giải thích Điều Luật thứ 9.

Lời nói trong sạch

Anh vừa nghe đọc Điều luật thứ 10 : “HDS trong sạch từ tư tưởng, lời nói, đến việc làm.”

BiPi giải thích : “Điều này có nghĩa là, người HD xem rẻ bọn xuẩn ngốc nói lời bần thiêu và không buông thả mình nói năng, suy nghĩ và làm việc xấu xa. Người HD trong trắng, có đầu óc trong sạch và tâm hồn cường kiện”.

Đá phẳng những gì xấu xa, tục tũ. Hôm nay anh chỉ đề cập tới “lời nói trong sạch”. Anh xin được cầm giấy mà nói cho chắc ăn. Giữ lời nói trong sạch là :

không nói dối , phải nói sự thật để tạo sự kính nể và tin cậy; không tham gia loan truyền những lời nói mà mình không biết chắc chắn là đúng sự thật để không mắc lỗi vu oan cho người khác.

không nói lời thô tục, bần thiêu, không chửi thề; không chửi rủa, không nói năng thô bạo xúc phạm người khác, phải nói lời dịu dàng dễ mến; không nói lời mỉa mai, chê bai, mím trề làm người khác tự ái hoặc nhụt chí, mà phải nói lời khuyến khích, động viên.

không nói lời ly gián, đâm thọc, phải nói lời xây dựng và hòa giải.

không nói lời nịnh hót nhằm được nhận ân huệ, phải tự trọng.

Hướng Đạo nhớ phải để tâm :

Miệng không dối, ác, thọc đâm, nịnh người.

Cái lọc 3 lớp của Socrate

Tôi kể Ngài nghe một chuyện rất xấu về người bạn của Ngài; một người nói với nhà hiền triết Hy Lạp Socrate.

Ông có tin tưởng tuyệt đối rằng chuyện ông định kể tôi nghe là có thật không?

Không, thực ra tôi chỉ nghe người ta kể lại thôi.

Thế là câu chuyện của ông không qua được lớp lọc thứ nhất là Sự THẬT, tôi xin hỏi thêm một câu cho lớp lọc thứ hai : THIỆN Ý. Có phải do thiện ý với bạn tôi mà ông kể chuyện đó không ?

Không.

Thế là câu chuyện của ông không qua được lớp lọc thứ hai; tôi

xin hỏi thêm một câu cho lớp lọc thứ ba. Câu chuyện của ông CỐ ÍCH gì cho tôi không ?

Không.

Một chuyện không biết có thật hay không, không xuất phát từ thiện ý và chẳng có ích gì cho tôi, thì tôi nghe làm gì cho mất thì giờ?

Sắp Sẵn là gì ?

BiPi định nghĩa (F.610) :

“Sắp Sẵn” có nghĩa là **chuẩn bị tinh thần và thể chất đầy đủ để làm bốn phận** của mình.

Sắp sẵn về tinh thần, để tự giác chấp hành kỷ luật, thi hành mọi mệnh lệnh; đã tính trước mọi rủi ro, đã biết phải làm gì trong mọi tình huống có thể xảy ra và quyết tâm làm.

Sắp sẵn về thể chất bằng cách rèn luyện mình khỏe mạnh, năng động và có khả năng làm đúng việc cần làm khi hữu sự và thực làm.

Kỷ luật

Anh vừa nghe đọc 10 điều Luật Hướng Đạo.

Điều Luật nào nói về kỷ luật, các em ?

Phải rồi, đó là điều Luật thứ 7 : “HĐS vâng lời cha mẹ và huynh trưởng mình mà không biện bác”.

Theo quan điểm HĐ, kỷ luật không chỉ có thế. Chúng ta hãy nghe BiPi nói : “*Tôi quan niệm kỷ luật là sự kiên định chấp hành lệnh của cấp hữu trách và các mệnh lệnh khác của bốn phận*”. (F.127).

Cấp hữu trách là cha mẹ, là thầy/cô, là huynh trưởng, là chính quyền.

Còn mệnh lệnh của bốn phận là gì ? Theo BiPi :

trước hết là không những không trốn tránh bốn phận mà còn phụ làm phần việc của người khác;

thứ hai là không nề mệt nhọc, gian khổ hay hiểm nguy;

thứ ba là không trông chờ ai ghi nhận hay chờ được tưởng thưởng;

thứ tư là làm bốn phận một cách vui vẻ .

Kỷ luật HĐ là vâng lời và làm tròn bốn phận.

Chơi đúng cách

BiPi nói : “*Nói cho cùng, nhiệm vụ chính của người HÐ là “chơi đúng cách”*”. (F.464)

Chơi thế nào mới là đúng cách, đúng cách HÐ ?

Các em đã từng thấy thợ hồ xây tường. Bức tường sẽ ra sao khi một số viên gạch thoát khỏi vị trí và rời ra, hoặc khi một số viên gạch thiếu chất lượng, mủn ra thành bụi đất ? Không chóng thì chầy bức tường sẽ lung lay và sụp đổ.

Các em cũng đã từng xem đá bóng. Một đội mà có cầu thủ không hoàn thành được nhiệm vụ của mình, hoặc có cầu thủ chơi cá nhân nhằm kiếm vinh quang cho riêng mình thì đội đó có mong gì thắng không? Còn lâu mới thắng và đã không thắng được còn bị người ta chê cười, chê cười đội dở, chê cười cầu thủ không làm tròn trách vụ của mình, chê cười cầu thủ chơi cá nhân.

Mỗi chúng ta đều là thành viên không phải của một mà của nhiều tập thể : gia đình, lớp học, Đội, Đoàn, Phong trào HÐ,...

“Chơi đúng cách” là mỗi chúng ta phải làm hết sức mình để chu toàn nhiệm vụ, không phải chỉ vì lợi ích cá nhân mà chủ yếu vì lợi ích của tập thể.

Làm hết sức mình để chu toàn nhiệm vụ, vì lợi ích của tập thể; đó mới gọi là “chơi đúng cách”.

“Chơi đúng cách” có lợi gì cho em ? BiPi nói em sẽ thành công trong đời (“You will be a successful man” F.465). Vì sao vậy ?

Bởi em phải tự rèn luyện mình có nhiều khả năng để chu toàn nhiệm vụ của mình trong mọi tình huống, và nhất là bởi em sẽ có được sự tin tưởng và lòng kính trọng của mọi người.

Em làm việc ở một xí nghiệp, một công-ty mà được ban giám đốc tin tưởng em đủ khả năng cho công việc và tin em làm việc vì lợi ích của xí nghiệp, của công-ty thì ai có nhiều cơ may thành công trong đời hơn em ?

“Chơi đúng cách”, em sẽ mang lại thành công vừa cho em vừa cho tập thể và được mọi người nể trọng.

Bắt tay trái

Khi gặp nhau các HÐS chào và bắt tay trái. Chúng ta vẫn thường được bảo rằng HÐ bắt tay trái vì tay trái gần trái tim, chắc hẳn là trái tim huynh đệ HÐ. Tìm hiểu nguồn gốc nét “văn minh

HĐ” này ta sẽ thấy việc bắt tay trái có thêm ý nghĩa khác.

Ở Tây Phi có bộ tộc Ashanti, một bộ tộc mà khi BiPi tiếp xúc, ông đưa tay phải lên chào các chỉ huy chiến binh Ashanti ; để đáp lại, họ đưa tay trái ra bắt tay BiPi và nói: *“Trên đất chúng tôi chỉ những*

người dũng cảm nhất trong những người dũng cảm mới bắt tay trái, vì để bắt tay trái họ phải đặt khiên và vũ khí xuống.”

Các chiến binh Ashanti đã từng biết sự dũng cảm của BiPi vì họ đã từng đánh lại ông và họ hãnh diện bắt tay trái ông.

Khi HĐ chúng ta bắt tay trái, xin đừng quên đó còn là ***dấu hiệu của sự tôn trọng lòng dũng cảm của nhau***, lòng dũng cảm của đôi bên quyết tâm đạt đến lý tưởng HĐ bất chấp mọi khó khăn .

Nào cùng chào !

Anh thường đến các nơi HDS hoạt và thường thấy các em khác đơn vị không chào nhau. BiPi chắc hẳn không tán thành việc này, BiPi nói gì về *“Ý Nghĩa của việc Chào”* anh đọc các em nghe vài trích dẫn.

“Chào là dấu hiệu giữa những người có phẩm giá. Chào là dấu hiệu của chính nhân, dấu hiệu của người không có ý hại ai. Chào chẳng mấy may là một chỉ dấu nô dịch nào cả.”

HĐ phải chào nhau khi gặp nhau; ai thấy người kia trước thì chào trước, bất kể cấp bậc. Ở trại chẳng hạn, mọi người phải chào nhau khi gặp nhau lần đầu trong ngày.

Ba ngón tay, một nụ cười,

Chân tình ruột thịt, chào người anh em.

Em còn chào ai nữa? (*có thể để cho các em trả lời*) Khi ngồi vào chỗ trên tàu hỏa, máy bay hay xe đồ em hãy chào những người ngồi cạnh mình. Cũng thế, khi ngồi vào bàn tiệc với những người chưa quen em hãy chào chí ít hai người ngồi hai bên em. Và em chào khách đến nhà nữa.

Các em hằng ngày còn chào ai nữa?

Trước hết là chào mọi người trong gia đình buổi sáng khi thấy mặt nhau lần đầu : Con chào Ba, Con chào Mẹ, Chào anh X..., Chào chị Y..., Chào Cu tý, ... (Lúc đầu, em có thể còn ngượng ngập; em có thể tập chào bằng cách nói vui vẻ và với nụ cười)

Chào Thầy/Cô và bạn học ở trường.

Anh nhắc lại lời BiPi : “**Chào là dấu hiệu giữa những người có phẩm giá**” Em chứng tỏ em là người có phẩm giá khi em chào.

Về Việc Thiện

Việc thiện là gì ?

Một việc phải thiện đến mức độ nào mới được gọi là Việc Thiện?

Một thí dụ : một người hỏi đường bạn, bạn chỉ đường. Đây chưa phải là việc thiện, đây chỉ mới là hành động theo phép xã giao. Nhưng nếu em chịu khó vẽ một bản đồ hay đích thân dẫn người kia đi thì hành động đó mới gọi là việc thiện. Việc thiện đòi hỏi một sự tử tế, một sự quan tâm cụ thể đến nhu cầu của người khác, một cố gắng hơn quy định giao tế xã hội để đáp ứng nhu cầu đó.

Tầm cỡ của Việc Thiện không phải là điểm quan trọng nhất. Thế nên dù nhặt mảnh chai giữa đường cho vào thùng rác, hay giúp đỡ người già hay tàn tật qua đường, hay cắm điện sạc bình điện xe đạp điện của mẹ mỗi ngày, . . . tất cả những việc đó đều là những Việc thiện. Ngay cả với Đất nước cũng vậy; một ngàn ngữ phương tây nói “*Không một việc làm nào phục vụ Tổ Quốc gọi là nhỏ cả*”.

Thế nên, anh khuyên các em : hằng ngày hãy làm những Việc thiện mà người thường có thể cho là “nhỏ”.

Một Việc thiện cho triệu triệu người.

Trong lịch sử HĐ có một việc thiện mà người thường có thể gọi là “nhỏ” nhưng lại được dựng tượng do hậu quả to lớn của nó.

Câu chuyện như thế này :

Luân Đôn, một ngày năm 1909, sương mù dày đặc. Một khách đi đường người Mỹ tên là William D.Boyce lạc đường, không biết mình đang ở đâu ; ông dừng lại dưới một trụ đèn và cố gắng định hướng. Một cậu bé đột ngột xuất hiện trước mặt ông và hỏi cậu ta có giúp được gì cho ông không.

“Dĩ nhiên là có”.

Ông bảo cho cậu bé biết là ông muốn đến văn phòng của một doanh nghiệp ở trung tâm thành phố.

“Cháu sẽ đưa ông đến đấy.”

Đến nơi, ông Boyce móc túi định lấy tiền “bồi dưỡng” cậu bé. Cậu bé ngăn lại :

“Cảm ơn ông nhưng thưa ông, khỏi. Cháu là HDS, cháu không nhận gì cả khi giúp đỡ người khác.”

– “HDS ? HDS là gì vậy ?

Cậu bé nói cho ông Boyce biết về cậu và các anh em HĐ của cậu. Boyce thích quá. Sau khi xong việc, ông nhờ cậu bé đưa ông đến Trụ sở Hội HĐ Anh.

ở đây ông gặp Robert Baden-Powell, người sáng lập Phong Trào HĐ. ấn tượng HĐ mạnh đến nỗi Boyce quyết định mang HĐ cùng ông về Mỹ. Năm sau, Boyce cùng một số người lãnh đạo xuất chúng thành lập Hội HĐ Mỹ.

Còn cậu bé kia đâu? Không ai biết. Cậu không đòi tiền công, không xưng danh nhưng không bao giờ rơi vào quên lãng. ở Gilwell Park, Trung Tâm Huấn Luyện Huynh Trưởng của Anh , các HDS Mỹ đã dựng tượng một con bò rừng Mỹ để tôn vinh cậu bé HĐ vô danh, người đã đưa HĐ đến cho triệu triệu trẻ em Mỹ.

*Một Việc Thiện cho **một** người đã trở thành một Việc Thiện cho **triệu triệu** người.*

Phản thưởng từ Việc Thiện

Khẩu hiệu của HĐ chúng ta là : *“Mỗi ngày làm một Việc thiện”*. Tầm cỡ của Việc Thiện không phải là điểm quan trọng nhất. Cái quan trọng là thường xuyên **nghĩ đến** việc thiện, và nhất là phải **làm cho được việc thiện mỗi ngày**. Làm Việc thiện mà không phô trương, không trông chờ ai khen ngợi hay tưởng thưởng, đó là tinh thần Hưởng Đạo.

Nhưng tự thân Việc thiện đã thưởng cho các em rồi.

Thưởng gì ? Hạnh phúc.

Thật không ? Thật hay không, em cứ nhìn lại tâm hồn của em sau khi làm một Việc thiện thì em sẽ rõ. Em có nghĩ mình sẽ buồn, sẽ khổ sở, sẽ hối hận, . . .sau khi làm một Việc thiện không ? Anh không nghĩ thế, đơn giản vì anh không khùng, không “mát dây”.

Không có ý tuyên truyền Phật Pháp, anh nêu một câu nói của Đức Phật Thích Ca : *“Nếu như người nào luôn luôn đem niềm vui đến cho người khác thì nhất định người đó là người rất hạnh phúc”*

(Trích dẫn trong “Phật giáo với nhân sinh” – Tuệ Luật) bởi thế nên Đức Phật khuyên ta “ *Sáng làm cho người thêm vui, chiều giúp người bớt khổ*”. Và HD chúng ta đã lấy câu này làm khẩu hiệu cho hai ngành ầu và Thiếu.

Và BiPi nói “*Con đường chân chính đến hạnh phúc là mang hạnh phúc đến cho người khác*”. Còn có cả một châm ngôn rất phổ biến : “Be good and you will be happy” : hãy tốt bụng và bạn sẽ hạnh phúc.

Việc thiện không những cho em niềm vui, hạnh phúc mà còn cho em thêm gì nữa ? Thêm trí huệ, thêm thông minh, thêm sáng láng.

Đầu óc con người như thùng nước, có thùng đục bùn đất , có thùng trong. Việc thiện là một cách để “gạn đục khơi trong”; luôn nghĩ đến Việc thiện thì không còn chỗ cho tư tưởng xấu trong đầu óc. Đầu óc đã trong sáng thì dĩ nhiên sẽ sáng láng hơn.

Hạnh phúc hơn và sáng láng hơn, đó là phần thưởng mà bất cứ Việc thiện nào cũng mang lại cho chúng ta.

Phân nửa Việc Thiện

Nếu mỗi ngày em làm một việc thiện cho người khác thì em **mới chỉ làm phân nửa Việc Thiện**.

Việc Tốt Hướng Đạo, ngoài cái Thiện cho người khác, còn có một điều khác nữa.

Hãy nghe BiPi nói: “*«Làm Việc Tốt» , theo tôi, có nghĩa là tự làm cho mình hữu ích và giúp đỡ kẻ khác. ”*

Việc thiện đầu tiên mỗi ngày là “tự làm cho mình hữu ích”.

Vậy mỗi ngày muốn làm được một việc thiện trọn vẹn chứ không phải chỉ phân nửa Việc Thiện thì mỗi ngày phải có một việc thiện cho bản thân để nâng cao “chất lượng” bản thân về thể chất, về tri thức, về kỹ năng, . . . để có thể tự lo cho mình và đồng thời để có thể làm Việc thiện nhiều hơn, tốt hơn, trong bất cứ tình huống nào.

Linh hồn của việc thiện

Tôn trọng lời đã hứa, mỗi ngày em đều làm một Việc thiện, tốt rồi. Có ngày em làm được nhiều Việc thiện như BiPi khuyến khích, tốt lắm. Trước hết là tốt cho em, bởi nhờ đó mà em cảm thấy vui. Nhưng Việc thiện sẽ làm cho em thấy vui hơn, êm đềm hơn, nếu . . . Nếu gì, các em biết không ? Các em không biết cũng phải,

trước đây anh cũng không biết. Vậy chúng ta hãy lắng nghe lời Mẹ Tê-rê-xa, một nữ tu đã hiến trọn đời mình giúp đỡ những người nghèo khổ nhất ở Ấn Độ và được giải Nobel Hòa Bình :

*Món quà quan trọng
không phải là tiền tài hay của cải.
Những thứ mà người ta ban phát thì
không quan trọng.*

*Điều quan trọng là
tình thương dành sau món quà.*
Nếu em làm Việc thiện vì do em đã
hứa, tốt thôi.

Nếu em làm Việc thiện vì em mong
được phước đức, được Trời ban
thưởng, cũng tốt thôi. Nhưng nếu em làm Việc thiện với trái tim
thốn thức tình thương thì tuyệt vời; tuyệt vời cho em vì em sẽ cảm
thấy êm đềm vô hạn.

Lòng nhân ái của Bác Hồ

(Báo Tuổi Trẻ số ngày 23-12-2005)

“Nhân Quốc Khánh 2-9-1955, một thương binh từ miền Nam ra được mời dự chiêu đãi tại Phủ Chủ tịch. Tên thật của anh là Nguyễn Trần, bị cụt mất hai tay khi phụ trách một xưởng quân giới rất thô sơ tại Nam bộ thời chống Pháp, nên còn có bí danh là Vương Nhị Chi .

Trong lúc chờ đợi, anh hỏi thăm lối đi tới nhà vệ sinh. Với hai cánh tay cụt, anh đang loay hoay chưa biết tính sao thì bỗng nghe tiếng hỏi nhẹ nhàng sau lưng : “Chú làm sao cởi khuy?...” Anh còn lúng túng chưa biết trả lời ra sao thì một ông già bước tới cởi khuy giúp anh rồi đứng tránh sang một bên, chờ anh tiểu tiện xong rồi lại lặng lẽ đến cài khuy giúp.

Ông già ấy là vị Chủ tịch nước : Chủ tịch Hồ Chí Minh. Thì ra đúng lúc anh hỏi thăm lối vào nhà vệ sinh đã tình cờ gặp Người. Sau khi dẫn anh trở lại phòng lễ tân, Hồ Chủ Tịch liền nghiêm khắc quở trách mấy cán bộ hồi nãy “chỉ trở” bàn tán khi anh đi vào nhà vệ sinh : “*Người ta mất cả hai cánh tay mà không ai đi theo giúp đỡ...*”

HĐ chúng ta có được một vị Hội trưởng Danh dự quá là dễ thương, có một không hai.

Công dân tốt

Chúng ta là công dân của nước Việt Nam. Chẳng ai trong chúng ta muốn trở thành công dân hạng bét cả, trái lại, chúng ta, những người Hướng Đạo, chúng ta muốn trở thành công dân tốt cho Đất nước. Làm sao để có thể chắc chắn trở thành công dân tốt ?

Để có thể trở thành công dân tốt em chỉ cần **hăng ngày làm ba việc** :

Một là : rèn luyện mình có **sức khỏe tốt**; bằng thể dục, bằng chế độ ăn uống, ngủ nghỉ, nghỉ ngơi, . . .

Hai là, tạo hạnh phúc cho mình, ngay bây giờ. Bằng cách nào ? Bằng cách **vui tươi và làm Việc thiện** : đó là – theo BiPi – hai chìa khóa của hạnh phúc.

Ba là, tự **rèn luyện mình có nhiều kỹ năng và khả năng** để tự lập và giúp người.

Ba điều này không phải tự anh nghĩ ra, mà chính là theo định nghĩa công dân tốt của BiPi. Theo BiPi công dân tốt là “công dân 3 chữ H” : Healthy, Happy and Helpful : khỏe mạnh, hạnh phúc và giúp ích.

Khỏe mạnh, hạnh phúc và giúp ích; đó là công dân tốt.

Đồng phục

Đi họp các em mặc đồng phục. Khi mặc đồng phục HĐ các em cần nhớ 3 điều :

1 Trước tiên là quy cách : đồng phục HĐ bao gồm cả thắt lưng và nón, áo quần phải thẳng thớm, sạch sẽ; ra đường em phải cho áo vào quần.

2 Người khác đánh giá em thế nào khi thấy em mặc đồng phục HĐ? “*Người ta đánh giá cao một thiếu niên mặc đồng phục HĐ vì biết rằng đây không phải là một em như những em khác, mà đây là một thiếu niên trong sạch, thông minh, năng động, một thiếu niên đáng được tin là sẽ làm hết sức mình, sẽ chấp hành mệnh lệnh và sẵn sàng giúp ích mọi người*”. (F.710). Em phải cố gắng tỏ ra thực sự xứng đáng với đánh giá đó.

3 “*Đồng phục HĐ chứng tỏ rằng em là thành viên một tập thể huynh đệ rộng lớn khắp thế giới*”. (F.710). Rộng lớn và khắp thế giới với 28 triệu HDS ở 216 quốc gia và lãnh thổ . Trong đồng phục HĐ em là đại diện của tập thể to lớn đó.

Ngoài đường, khi mặc đồng phục HĐ, em chớ có vừa đi vừa cặp bánh mì, vừa đi vừa hút nước trong bình ny-lông. Muốn ăn uống thì kiếm một chỗ khuất. Khi đi em cần đi chừng chặc, không lết chân, và với vẻ mặt vui tươi. Đó cũng là một phần của đồng phục HĐ.

Em ăn mặc nhếch nhác, đi đứng lệt bệt thì tiếng tăm, uy tín của HĐ sẽ bị tổn hại và chính em là người đầu tiên bị đánh giá là thiếu tự trọng, và Trưởng của em cũng bị đánh giá thấp.

Đồng phục HĐ tuy nhẹ nhưng rất nặng ý nghĩa.

Gương Hướng Đạo 1

Anh trích dẫn một lời nói của BiPi: *“Hữu hiệu trong công việc là điều rất tốt. Nhưng còn phải có những thứ khác nữa : phải can đảm, dũng cảm, quyết tâm làm tròn bốn phận, bất chấp rủi ro, nguy hiểm”*. (F.155)

Đòi hỏi như thế có quá cao không ? Điều này có khả thi không ? Anh kể các em nghe câu chuyện không những của một HDS mà là của nhiều HDS đàn anh của chúng ta. Anh xin được cầm giấy mà nói cho chắc ăn.

Từ trước khi Kháng chiến chống Pháp bùng nổ, Bác Hồ giao việc giữ tiền của Chính phủ cho ông Nguyễn Lương Bằng, một người nổi tiếng thanh liêm (về sau là Phó Chủ tịch Nước). Ông chọn ai để phụ giúp ông ? Đa phần người ông chọn là các tráng sinh và huynh trưởng HĐ. Và các anh ấy đã không phụ lòng tin tưởng của ông. Trong khi Hà Nội vang trời súng nổ giữa quân ta và quân Pháp, các anh được lệnh đi đến các địa điểm giữ tiền và vàng bạc quyền góp được trong các “Tuần lễ vàng” để đem ra vùng do ta kiểm soát. Các anh đã vượt qua bom đạn các tuyến lửa, lầy tiền và vàng bạc đem về căn cứ không thiếu một xu. Trong thời gian Kháng chiến, các anh còn phải vượt qua gian khó và hiểm nguy để đi phát tiền cho các cơ quan. Thế nên khi có người hỏi ông Nguyễn Lương Bằng về các HDS giúp việc cho ông, ông trả lời : ***“Họ làm gì cũng được và nhất là không ăn cắp”***².

---

² Đây là nguyên văn lời Trưởng Hoàng đạo Thuý trong bài thuyết trình lịch sử HĐ tại cuộc họp mặc HDS thế hệ 1930 tại Viện Bảo tàng Hồ Chí Minh (Hà Nội) năm 1991. Anh Nguyễn Dực (con trai học giả Nguyễn văn Vĩnh), Trưởng ban Liên lạc HDS Toàn quốc và

Và không chỉ có các anh ấy. Anh Đoàn Trường Đoàn Thăng long Nguyễn Như Kim, nói tiếng Pháp như Tây, vừa mới lấy xong bằng Vật lý Đại cương ở Hà Nội là tham gia Kháng chiến. Tháng 6-1948, một mình anh được Bộ Quốc phòng giao 18 (mười tám) ki-lô vàng đi qua Thái Lan mua sắm thiết bị cho Đài Phát thanh Tiếng nói Việt Nam, máy thu phát quân sự, các loại thuốc men, dụng cụ y tế, sách cho bậc đại học, . . . Bằng nhiều phương tiện như đi bộ, đi xe đạp, đi ghe, thuyền độc mộc, băng rừng, vượt thác, len lỏi xuyên qua vùng hậu cứ của địch, một thân một mình, anh mang 18 ký vàng đi xuyên bán đảo Đông Dương đến Thái Lan để thi hành nhiệm vụ.

“Họ làm gì cũng được và nhất là không ăn cắp”.

Các anh HĐ đó đã được tin tưởng tuyệt đối liêm khiết, sẵn sàng hy sinh mạng sống và có đủ khả năng hoàn thành những nhiệm vụ cực kỳ gian khó và nguy hiểm; sự tin tưởng đó là một vinh dự vô cùng to lớn cho HĐ chúng ta.

Các anh là những HDS và chúng ta cũng là HDS. Chúng ta tôn vinh các anh bằng cách noi gương các anh : ***làm gì cũng được và nhất là không ăn cắp.***

Tài ba, hữu hiệu, dũng cảm và liêm khiết , đó là gương sáng các HDS đàn anh của chúng ta để lại cho chúng ta.

Ghi chú . Phần nói về anh Nguyễn Như Kim lấy từ báo *An Ninh Thế Giới Cuối tuần* số 87 Tháng 10-2008. Xin cảm ơn Trường Tôn Thất Hoàng đã gởi cho chúng tôi tư liệu này.

Gương Hướng Đạo 2

Anh vừa nghe điều Luật thứ 5 “ HDS lễ độ và liêm khiết”. Anh kể các em nghe về gương liêm khiết của một HDS : anh Đặng Văn Việt.

Đang học ngành Y ở Hà Nội, anh xếp bút nghiên gia nhập quân

---

cũng là Trưởng ban Tổ chức cuộc họp mặt, gởi thư mời Trưởng Trần Hữu Khuê và Quyển tôi tham dự sự kiện này. Ở hội trường, thấy tôi lảng xảng xếp đặt thiết bị ghi âm, anh Dực nói : “Thấy anh Quyển làm việc, mình lại nhớ đến ngày mình cùng anh Văn Cao lo tổ chức lễ đọc Tuyên ngôn Độc lập của Bác Hồ : mình lo về điện và âm thanh; anh Văn Cao lo về âm nhạc.” Cũng trong sự kiện này, ở Văn Miếu, tôi thấy anh Dương Trung Quốc (nhà sử học) tự mang huy hiệu HĐ; đây là trường hợp “tự tuyên hứa”; dễ thương lắm.

đội sau khi Bác Hồ tuyên bố Việt Nam Độc Lập. Anh đứng là “bách chiến bách thắng” với gần 120 trận đánh. Khi chỉ huy Trung Đoàn Cao-Bắc-Lạng chiến đấu trên Đường số 4, anh đã gieo kinh hoàng cho giặc Pháp đến độ chúng tâm phục khẩu phục đặt cho anh biệt danh “*Hùm Xám Đường Số 4*” còn nhân dân địa phương (phần lớn là người dân tộc thiểu số, rất thương mến anh và bộ đội của anh) thì phong anh là “*Đệ Tứ Quốc Lộ Đại Vương*”. Chính đơn vị anh đã góp phần chính đánh tan hai binh đoàn thiện chiến nhất của Pháp và bắt sống luôn cả hai viên đại tá chỉ huy Lơ-pa-giơ và Sác-tông (Le Page, Charton), giải phóng vùng biên giới, tạo ra bước ngoặt dẫn đến chiến thắng Điện Biên Phủ.

Rời quân ngũ anh được chuyển công tác về Cục Xây dựng Cơ bản Thủy sản, một vị trí dễ dàng làm giàu, tiền dăng tận miệng. Nhưng khi về hưu, có lúc anh đã phải đạp xe đi giao bánh kẹo. Vì sao vậy ? Vì “ *58 năm làm cách mạng, tôi không tham những của Bác Hồ đến nửa xu*”, Anh viết trong sách Hồi ức “Người lính già Đặng Văn Việt, chiến sĩ đường số 4 anh hùng”. Câu viết của anh tôn vinh hai chữ “liêm khiết” trong Luật HĐ của chúng ta: “ *58 năm làm cách mạng, tôi không tham những của Bác Hồ đến nửa xu*”

Phụ chú . Cuốn “*Đường Số 4 Rực Lửa*” của anh Việt đoạt Giải Văn học Nghệ thuật Toàn quốc Hạng A năm 1999 và Giải Văn học Nghệ thuật Đặc biệt Hoàng Văn Thụ tỉnh Lạng sơn năm 2000. Đây là cuốn sách rất hấp dẫn : cầm lên đọc là đọc luôn một lèo, bỏ xuống không được.

Khi tôi (ĐHQ) hỏi anh học ở Trường Quân Sự nào mà đánh giỏi thế, anh trả lời : “Mình có học trường nào đâu; chỉ là nhờ có đi HĐ thôi. Học trường Thanh niên Tiền tuyến chưa tới một tháng, mới tập đi ắc-ê (ĐHQ ghi chú : *đi đều bước một, hai*), thì kháng chiến bùng nổ, mình là người đầu tiên trong trường được phong ngay Trung đội trưởng và thế là đi đánh thôi”.

II Rèn luyện bản thân

Tự lập là gì ?

Người HĐ phải có khả năng tự lập.

Tự lập là gì ? Có ba điều trù lên từ “tự lập”. Người tự lập không những là người lo được cho bản thân mà còn phải là người

có khả năng chọn lựa và quyết định, có thể tự khẳng định mình và có tinh thần trách nhiệm.

IM

POSSIBLE

*Người ta làm được
thì mình cũng làm được.
Đá phẳng từ “bất”
ra khỏi cụm từ “bất khả thi”.*

Muốn *lo được cho bản thân mình* thì em phải học để có nhiều kỹ năng : chăm sóc mình khỏe mạnh, biết cứu thương, may vá, nấu nướng, đọc bản đồ, . . .

Khả năng chọn lựa giải pháp để quyết định đòi hỏi em phải biết cái gì là đúng, cái gì là sai. Theo tinh thần HĐ, cái đúng là cái gì có lợi, có ích cho mình và cho người

khác; cái sai là cái có lợi cho mình nhưng có hại cho người khác.

Thiếu sinh HĐ *khẳng định mình bằng cách nào?* Khi em mang chuyên hiệu “cứu thương” em đã tự khẳng định mình ; không những khẳng định : tôi có khả năng tương ứng với chuyên hiệu này, mà còn khẳng định : tôi sẵn sàng dùng khả năng đó để giúp đỡ người cần giúp đỡ. Cái chuyên hiệu em mang sẽ vô nghĩa nếu em không đem đi giúp ích với ý thức trách nhiệm của người mang chuyên hiệu đó.

Các em hãy tự soi rọi lại mình, xem mình đã “tự lập” đến mức nào trên thước đo ba bậc :

Một là, **có khả năng tự lo được cho mình,**

Hai là, **có khả năng chọn lựa và quyết định,**

Ba là, **có thể tự khẳng định mình và có tinh thần trách nhiệm.**

Chúc các em ngày mai “tự lập” hơn hôm nay.

Tinh thần liên đới

Người HĐ phải có tinh thần liên đới . Bởi tinh thần liên đới là một trong hai yếu tố cơ bản tạo nên tính khí (yếu tố kia là Tự lập) mà tính khí là linh hồn của người Hướng Đạo.

Tinh thần liên đới là gì ? Chỉ có hai điều :

một là, chia sẻ và cảm thông với người khác trong mọi tình huống. Cụ thể như chia sẻ sự nặng nhọc trong công việc của người khác, cảm thông với khó khăn của người khác.

hai là, thực sự quan tâm đến người khác và làm một cái gì đó cho người khác.

Đây không phải là những việc “trên trời” mà là những việc các

em có thể làm hằng ngày chẳng hạn như chia sẻ và cảm thông sự lo lắng, cực nhọc của cha mẹ; quan tâm đến mọi người trong gia đình và cố gắng làm một cái gì đó cho mọi người trong gia đình.

Với tinh thần liên đới em tạo hạnh phúc cho gia đình, và mai sau tạo hạnh phúc cho xã hội. Đó là trách nhiệm của người HĐ, hôm nay và mai sau.

Tính khí là gì ?

Trong HĐ có một từ rất quan trọng; đó là “tính khí”, vì tính khí là linh hồn của người HĐ.

Vậy thì người có “tính khí” phải là người có những phẩm chất nào ? Đó là người vừa có khả năng tự lập vừa có tinh thần liên đới.

Tự lập là gì ? Có ba điều :

Một là, có khả năng tự lo được cho mình,

Hai là, có khả năng chọn lựa và quyết định,

Ba là, có thể tự khẳng định mình và có tinh thần trách nhiệm.

Tinh thần ***liên đới*** là gì ? Có hai điều :

Một là, chia sẻ và cảm thông với người khác

Hai là, thực sự quan tâm đến người khác và làm một cái gì đó cho người khác.

Cả năm việc này, các em đều có thể thực hiện hằng ngày, và nên thực hiện hằng ngày, trước tiên là ngay trong gia đình mình, sau là ở trường, ở khu phố, và trong Đội, trong Đoàn của em.

Nhỏ mà không rèn luyện tự lập và liên đới thì lớn lên khó có được tính khí. Người HĐ mà không có tính khí thì chẳng qua chỉ là cái giá áo thôi, cái giá áo móc bộ đồng phục HĐ.

Tự trọng là gì ?

Ai trong chúng ta cũng đều muốn được người khác tôn trọng. Muốn được người khác tôn trọng thì trước hết bản thân mỗi chúng ta phải biết tôn trọng mình, tức là phải biết tự trọng.

Rất đơn giản : người biết tự trọng là người có tinh thần trách nhiệm (nghĩa là biết việc và tự tin sẽ làm được việc một cách tốt nhất) và được người khác tin tưởng là sẽ đem hết sức mình để chu toàn nhiệm vụ.

Em được giao giữ trang thiết bị của Đoàn, của Đội. Em là

người biết tự trọng nếu em có tinh thần trách nhiệm (tức là biết việc và tự tin sẽ làm được việc một cách tốt nhất) và đem hết sức mình để chu toàn nhiệm vụ như Đoàn trưởng hay Đội trưởng mong đợi.

Em mặc nhiên có nhiệm vụ học tốt. Em là người biết tự trọng nếu em ý thức rằng đó là trách nhiệm của em và hết sức lo học hành để đáp ứng mong đợi của cha mẹ.

Tóm lại, em là người biết tự trọng khi em có tinh thần trách nhiệm và luôn đem hết sức mình để chu toàn mọi nhiệm vụ được giao.

Cái thước Hướng Đạo.

Các em đều có học ước đạc; ước đạc chiều cao, độ dài, trọng lượng, . . . Học ước đạc thì vui, biết ước đạc thì dĩ nhiên hữu ích, nhất là khi sống ngoài trời; hữu ích như khi mua bán : người bán đưa em một túi chôm chôm và hét đó là 4kg; nếu em sánh ước đạc trọng lượng thì chỉ cầm lên thôi em biết túi đó mấy ki-lô.

Để có sẵn thước đo luôn bên mình em đem mình ra đo : đo độ dài của bước chân, bàn chân; đo độ dài của gang tay, sải tay; . . . em lấy các số đo cá nhân với một cái thước, phải không ?

Nhưng cái quan trọng khi đem mình ra đo là cái gì ? Đó là đo bản thân mình với cái thước HĐ : Luật Hướng đạo.

Anh đề nghị chúng ta mỗi tuần dành 5-10 phút để tự hỏi :

Những việc tôi làm có đúng theo Luật HĐ không ?

Tôi đã sở đắc thêm khả năng nào, kỹ năng nào để thực thi châm ngôn “Sắp Sẵn” ?

Tôi đã làm được bao nhiêu Việc thiện ?

Tôi đã có lời lẽ hoặc hành vi gây khó chịu cho ai ?

Em cần nhận ra những điều ấy, có điều tốt, có điều chưa tốt, có điều xấu. Có điều các em cần lưu ý : sự hối hận về việc xấu mình đã làm phải nhanh chóng biến thành quyết tâm không tái phạm. Đừng để sự hối hận gặm nhấm em vì nó phá sự thanh thản của em.

Tự đo mình với Luật HĐ và sửa chữa, đó là bí quyết sống vui tươi và hạnh phúc của tất cả chúng ta.

Công Dung Ngôn Hạnh

Các em có bao giờ nghe nói đến bốn chữ Công Dung Ngôn Hạnh chưa ?

Nữ Hướng đạo không phải là búp-bê ông ọ!

Đây là bốn chữ mà ông bà mình dùng để đánh giá một cô gái. Chị sẽ giới thiệu vắn tắt và dễ hiểu như thế này :

Công là công việc, biết làm được nhiều việc, nhất là những việc thường dành riêng cho nữ giới : thêu thùa (ngày xưa có cả dệt cửi nữa), nấu nướng, nuôi dạy con, . . . Tóm tắt là có nhiều kỹ năng và nhất là siêng năng; tóm tắt công là kỹ năng và siêng năng.

Dung là dung nhan, là sắc đẹp. Các em muốn mình đẹp, đó là một ý muốn rất chính đáng, không có gì đáng chê cả, miễn là đừng thái quá trong việc làm đẹp; theo thời trang cũng được nhưng đừng đua đòi; các em phải biết liệu cơm gắp mắm. Và cho dù nhà em giàu có, em cũng chẳng nên thái quá bởi như vậy em chỉ chăm vào cái đẹp bên ngoài và đương nhiên bỏ qua cái đẹp bên trong, không tạo cho mình cái đẹp bên trong.

Ngôn là lời nói. Là Hướng Đạo, dĩ nhiên các em không nói dối. Nhưng còn những miệng lưỡi khác nữa. Nghe và nhìn một cô gái la hét, chửi mắng, nguyên rủa, văng tục, các em thấy có gì đẹp không? Các em cần trông chừng miệng lưỡi của mình, phải dịu dàng, phải tế nhị. Chị biết rất nhiều cặp vợ chồng đã chia tay nhau chỉ vì cái miệng của bà vợ : chỉ chiết, chê bai, than vãn, chặn họng, chêm vào lời chồng một câu làm “tắt đài” luôn. Ông chồng có bà vợ như thế mà không bỏ nhà đi mới là chuyện lạ.

Hạnh là phẩm hạnh, là tánh tình. Sống theo Luật Hướng Đạo, các em có đủ phẩm hạnh cần thiết để sống. Nhưng vẫn có những điều cần tránh. Chị thường nghe câu nói chê bai “Con kia thấy trai là xấp tới” hoặc “Con kia, trai chưa vào làm rể, gái đã vào làm dâu”. Trong giao tiếp với bạn trai, em nên xa lánh người có lời nói cốt nhả dù là đùa cợt bởi người đó không tôn trọng em.

Xem ra Công Dung Ngôn Hạnh vẫn là thước đo cái đẹp của người con gái.

Rèn luyện dưỡng cảm : không khó.

Luật HĐ Việt Nam không có điều “HDS dưỡng cảm” như HĐ Mỹ

chẳng hạn (A Scout is brave). Như thế có phải là HDS Việt Nam không cần phải dũng cảm không ? Trước tiên, các em phải biết HD là một “đại đồng huynh đệ”, yêu cầu gì đặt ra cho HDS một nước nào đó cũng là một yêu cầu đặt ra cho mọi HDS trên khắp thế giới, cho khắp gần 30 triệu HDS ở 216 quốc gia và lãnh thổ.

Mặt khác, HDS không thể nhát như cáy, không có can đảm xử lý việc khẩn cấp hay khó khăn.

Vấn đề là làm thế nào để không nhát như cáy, làm thế nào để rèn luyện dũng cảm?

“Chẳng ai bẩm sinh dũng cảm cả. Khả năng sinh tự tin; tự tin sinh dũng cảm”. (F.103)

Thế nên khi em tích lũy cho mình càng nhiều khả năng, càng nhiều kỹ năng thì em càng tự tin, càng dũng cảm.

Em có chuyên hiệu bơi lội kèm khả năng cứu người đuối nước thì chắc hẳn em không ngần ngại nhảy xuống nước cứu người. Làm thế, em đã thể hiện em là người dũng cảm, đúng nghĩa dũng cảm.

Chúc các em vui và sớm đạt “Hạng Nhất” để có thể sớm có nhiều dũng cảm.

Kỹ năng học tập

Đã là HDS mà không chăm học thì em không làm trọn điều 2 Luật HD !

Việc làm đầu tiên để thể hiện “trung thành với cha mẹ”, có hiểu với cha mẹ, là chăm học; đó cũng sẽ là điều đầu tiên để thể hiện “trung thành với Tổ quốc”. Kỹ năng đầu tiên, kỹ năng quan trọng nhất phải nắm vững và thực hành là 20 chữ để làm của

KỸ NĂNG HỌC TẬP

Ba việc cho em sức khỏe, tinh thần và trí tuệ.

1- **Thể dục** : 10-15 phút/ngày; ít nhất 3 ngày mỗi tuần. Càng vận mình nhiều càng tốt.

2- **Ăn sáng** : 30 phút trước khi vào lớp. Em cần có thêm năng lượng sau thời gian không ăn gần 12 giờ (từ bữa ăn tối hôm qua đến sáng nay). Cần uống sữa.

3- **Việc thiện** : Rất nhiều sách nghiên cứu về trí thông minh khẳng định : *việc thiện* không những sẽ làm em thư thái hơn mà còn phát

triển trí tuệ của em. Khi em thường nghĩ đến việc thiện thì đầu óc em sẽ không còn chỗ cho những tư tưởng xấu xí, đen tối và do đó sẽ trong sáng hơn.

*Cố học chữ
hoặc học lấy một nghề.*

câu thơ hoặc đoạn văn em thích hoặc cần nhớ, những từ ngoại ngữ mới, . . . Em sẽ đọc lại sổ tích lũy này ít nhất hai ngày một lần, tốt hơn hết là mỗi ngày trước khi đi ngủ. Làm như vậy em sẽ tự tin hơn khi bước vào các kỳ thi học kỳ hay cuối cấp.

Hai tập quan trọng nhất, luôn để trong tầm tay:

4- **Tập nháp** : dùng một cuốn tập thông thường nhưng bao lại bằng giấy màu sao cho dễ tìm thấy.

5- **Sổ tích lũy** : Em sẽ ghi vào đây những điều em cho là quan trọng : các công thức (vật lý, hóa học, toán . . . ; với các công thức vật lý nhớ ghi hệ thống đơn vị : giây, mét, volt, joule, . . .), những

Cách học hữu hiệu nhất

6-**Đọc qua trước** : Em đọc trước một lần các bài thầy cô sắp giảng. Thế mới gọi là “Sắp Sẵn” chứ ! Em sẽ thấy chỗ nào khó hiểu để chú ý nghe giảng hơn hoặc hỏi thêm thầy cô.

Nghỉ hè, em có thể mua sách giáo khoa năm tới và đọc qua trước, đọc thoải mái, không đặt thêm yêu cầu gì khác ngoài việc chỉ đọc qua mà thôi.

7-**Học nhiều lần** : Thí dụ em có một bài cần học thuộc lòng; em có thể học một lèo cho đến khi thuộc luôn, nhưng tốt hơn hết là lần đầu khi em thuộc chưa lâu lâu thì ngưng, chuyển qua học cái khác, môn khác. Độ một giờ sau em học lại bài đó cho đến khi thuộc lâu lâu. Học như vậy em sẽ nhớ kỹ hơn và lâu hơn, rất có ích cho việc ôn bài trước các kỳ thi.

Sinh hoạt vui, bổ ích, phát triển óc sáng tạo:

8- **Chơi Hướng Đạo**: Em cần nghỉ ngơi. Có nhiều cách nghỉ ngơi, cách nghỉ ngơi hay nhất là thay đổi công việc. Từ tiếng Anh Recreation có nghĩa là nghỉ ngơi, nhưng nguyên nghĩa là tái tạo sức lực, tinh thần, hăng hái (*Re* : tái; *creation* : tạo). Học ở nhà độ

một giờ em có thể lấy dây ra, tập thắt một cái nút; lấy băng ra tập tự băng bó cho mình; lấy cờ truyền tin ra tập đánh một câu tiếng Anh. . . hoặc thổi Morse một câu thơ nào đó em thích hoặc cần nhớ. . . hoặc hát hay đánh đàn hay thổi harmonica một bài nhạc. Và em sẽ nghĩ đến việc được gặp lại anh em trong Đội, ngoài trời, vào ngày chủ nhật để chơi, để vui, để thương yêu nhau : một tập thể tuyệt vời chỉ HĐ mới có.

Anh đếm xem đủ 20 từ không:

- Thẻ đục Ăn sáng Việc thiện

Tập nháp Sổ tích lũy Đọc qua trước Học nhiều lần
Chơi Hướng Đạo.

“Ba bước” tự học ngoại ngữ

Ngày nay, không biết ngoại ngữ thì chẳng khác gì vừa câm vừa điếc. Em cần có chí ít là bằng B tiếng Anh.

Em có thể học , tự rèn luyện ngoại ngữ theo cách “ba bước”.

Bước 1 : Khi em học một đoạn văn ngoại ngữ (của bài khóa chẳng hạn), em lấy **một câu** nào đó và làm 3 việc: 1) ***tìm hiểu nghĩa***, 2) ***viết lại câu đó***. 3) nhìn câu mà ***đọc lớn tiếng*** 4 , 5 lần cho đúng, cho suông sẻ, để tập dượt phát âm.

Bước 2 : ***Không nhìn câu mà đọc lớn tiếng*** cho đến khi đọc suông sẻ và bình thường ***như nói***.

Bước 3 : ***Viết lại*** câu đó (không nhìn sách) để xem viết có đúng không.

Kết quả của cách học này đã được thực tế chứng minh là rất tốt, nhất là cho kỹ năng nói và viết bởi nói ngoại ngữ thật ra là nói lại những câu đã thuộc lòng. Em cần học “Ba bước” với từng câu trong các bài khóa ngoại ngữ cấp lớp em. Trong kỳ hè, em có thể dùng bộ sách song ngữ Anh-Việt *Chicken Soup for the Soul* để tự học theo cách “3 bước”, mỗi ngày chừng 5 câu.

Nếu không đủ kiên định để làm “3 bước” thì tối thiểu, em phải thực hành ***Bước 1*** cho các tất cả các câu của bài khóa và cả các câu hỏi & trả lời. ***Khi học một câu ngoại ngữ thì tối thiểu phải viết lại câu đó và lớn tiếng đọc 4, 5 lần.***

Em nào hứa sẽ thực hiện việc tối thiểu này thì đưa tay lên. HĐ hứa thì phải giữ lời đấy nhé.

Nói được một ngoại ngữ là một lợi thế hàng đầu trong cuộc sống ngày nay.

Quan sát và suy diễn

Chúng ta tập thể dục hàng ngày để phát triển sức vóc cơ thể. Còn muốn phát triển trí óc nhạy bén thì làm sao ? Có một cách mà các em có thể thực hiện bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu.

Đó là quan sát và suy diễn. Quan sát những gì quanh ta, những gì đang xảy ra quanh ta : trước mặt, sau lưng, bên phải, bên trái, bên trên, bên dưới; suy diễn là lý giải sự việc và rút ra ý nghĩa từ những gì đã quan sát.

Thấy một căn phòng bừa bộn, sàn dơ và nhiều rác, trần đầy mạng nhện, cửa sổ đầy bụi, thì các em suy ra tánh tình của chủ nhân : không ngăn nắp và lười biếng. Ai dám giao việc cho một người như thế.

Quan sát và suy diễn không những là cách mài trí óc cho sắc bén mà còn là biện pháp giúp em có khả năng ứng phó khi tình huống xấu xảy ra.

Khi em lên một toa tàu hỏa hay một xe đồ đường dài chẳng hạn, em cần quan sát : xem cửa thoát hiểm ở đâu và cách mở, xem có cách nào khác để thoát ra, kín đáo quan sát khách đồng hành để phát hiện ai có thể cần giúp đỡ, ai có thể là kẻ nguy hiểm.

Thế nên, BiPi luôn nhắc nhở : Một trong những kỹ năng mà người HĐ phải rèn luyện thành thói quen là quan sát và suy diễn, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu. (F.364,366). Thật đáng hổ thẹn cho HĐS nào không ghi nhận gì cả quanh mình trong khi người bên cạnh thấy hết mọi thứ lớn nhỏ, xa gần, trên cao dưới thấp. (F.368)

Hẹn rày hẹn mai

Hằng ngày, có thể em được cha mẹ giao làm một việc gì đó : đi trả tiền điện thoại, quét màng nhện, thay cái phích cắm điện,...

Có em tự nhủ “chiều sẽ làm”, đến chiều lại tự nhủ “mai sẽ làm” và cứ thế cho đến khi. . . bị la.

Các em nghĩ lại xem. Khi cứ lần lần lữa lữa như vậy thì công

việc kia cứ đeo đẳng đầu óc em và ngấm ngấm phá hại sự thanh thản của em, ngấm ngấm làm em không được thoải mái. Đó là điều có hại cho em và chính em tự gây hại cho mình. “HDS không phải là thằng ngu”, thế thì ngu gì mà cứ làm điều có hại cho mình.

Thế thì, khi được giao một việc, em nên làm việc ấy ngay, vì trước sau gì cũng phải làm; làm ngay đi cho rảnh nợ.

Và các em có biết việc lần lần lữa lữa là dấu hiệu của tật xấu gì không ? Lần lần lữa lữa là dấu hiệu lười biếng, hẹn rày hẹn mai là dấu hiệu lười biếng. Người Đức có câu ngạn ngữ dịch ra thế này :

Có việc không chịu làm ngay

Bởi lười nên mới hẹn rày hẹn mai.

(Morgen, Morgen, nur nicht heute / Sagen alle faulen Leute: ngày mai, ngày mai, không phải bây giờ / tất cả bọn lười đều nói như vậy)

Hẹn rày hẹn mai, lần lần lữa lữa : đó là cách kẻ lười tự gây hại cho mình. “HDS không phải là thằng ngu”.

Ngăn nắp

Ở nhà, chắc các em không ít lần bị la vì không ngăn nắp; bị la vì bầy beng. Em có biết BiPi nói gì về ngăn nắp không ?

“Nếu ở nhà em không ngăn nắp thì ở trại em sẽ không ngăn nắp; và nếu em không ngăn nắp ở trại thì em chỉ là một «chân mềm» và chẳng phải Hướng Đạo”. Thế nên người HD phải ngăn nắp, phải tập thói quen ngăn nắp.

Không ngăn nắp thì không những phiền cho em mà còn phiền cho người khác khi không tìm thấy vật dụng đang cần. Thí dụ nhà em có thùng đồ nghề : búa, kềm, tua-vít, . . . Nếu em lấy kềm để dùng rồi không trả lại vào thùng đồ nghề sau khi dùng xong thì em sẽ làm cho anh hay ba của em phát khùng khi họ không tìm thấy trong thùng đồ nghề cái kềm họ cần gấp.

Không ngăn nắp về giấy tờ quan trọng thì vô cùng phiền toái. Em đi nhận một giấy chứng nhận nào đó; về nhà, do lười (“lát nữa sẽ cất!”), em để nó trên bàn thay vì cất ngay vào nơi để hồ sơ quan trọng. Tờ chứng nhận có thể bay xuống đất và có thể sẽ bị người không biết cho vào thùng rác; hậu quả là một đồng phiền toái .

Ông bà mình có để lại một bài thơ nhỏ :

*Ngăn nắp có ba điều ích lợi
Khỏi phiền ta nhớ lại nhớ đi
Khỏi công tìm kiếm mỗi khi
Khỏi điều sai lặt vặt gì của ta.*

Nhờ ngăn nắp em sẽ không mất thì giờ tìm kiếm, không bị mất mát vật dụng của em và không gây bực bội cho người khác.

Thảm kịch ở thác Niagara

BiPi có thuật lại câu chuyện như sau xảy ra ở cụm thác Niagara giữa Canada và Mỹ trên sông Niagara; các em hãy nghe cho kỹ vì cuối câu chuyện anh sẽ đặt một câu hỏi :

Lúc đó là giữa mùa đông. Băng đá tạo nên một cây cầu vượt qua dòng sông bên dưới một ngọn thác . Một gia đình gồm ba người : cha, mẹ và con trai 17 tuổi, đang đi trên cầu băng đó thì thành linh cầu nứt và đổ ập xuống : người cha và người mẹ vẫn đứng được trên một tảng băng và người con trên một tảng băng khác. Quanh họ các tảng băng quay cuồng va đập vào nhau và dòng nước đưa đẩy họ về hướng những thác khác cách đó chừng 1,5 km. Người trên bờ đứng nhìn, bất lực : không thể bơi ra cứu, cũng không thể cho thuyền ra. Sau một giờ họ trôi đến một cây cầu, cao cách mặt nước chừng 50m. Người ta thông dây xuống, anh thanh niên chụp được sợi dây, nhưng khi người ta mới kéo anh lên được nửa chừng, thì anh không còn sức nắm dây nữa và anh rơi xuống, chết mất xác.

Ông cha cũng chụp được một sợi dây và cố buộc quanh bà mẹ, nhưng tay ông đã tê cứng, sợi dây tuột ra và chỉ vài giây sau họ bị cuốn hút mất dạng vào dòng thác quay cuồng hung hãn.

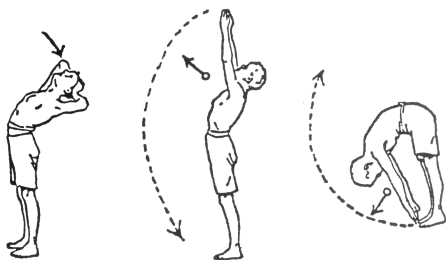
Thiếu nút ghé đơn, ba người phải chết. Bipi thuật tiếp, theo lời một Trưởng HĐ Canada : Ít lâu sau khi tai nạn xảy ra, đang ngồi trên tàu hỏa, anh nghe người ta bàn tán về tấn thảm kịch đó và một người nói : “Tôi tin là nếu khi đó mà có HDS ở đó thì chắc hẳn họ đã tìm được cách cứu hộ rồi !”

Cả 3 người có thể đã được cứu thoát chết nếu... Nếu gì các em? (có thể chờ cho có em đưa ra giải pháp) Phải rồi, nếu các sợi

dây đều có nút ghề thì ba người đã được cứu thoát. Chỉ vì thiếu cái nút ghề thôi mà ba người đã phải chết. Đây là câu chuyện trả lời cho những ai mím trề *“Ích gì mà phải học nút dây !”*

Một chi tiết. Phát biểu của người hành khách nói lên điều gì ? (có thể chờ cho có em phát biểu) Các em thấy đấy : người ta trông chờ nhiều ở HDS. Các em là HDS.

Hít thở sâu

Trong mọi buổi tập thể dục luôn luôn có động tác hít thở sâu : đem nhiều o-xy vào người để lọc máu và tống hết khí đã dùng ra khỏi các nang phổi để nang phổi nhận khí mới. Hít sâu vào và nén khí vài giây bằng cách phình bụng ra,

thở ra bằng cách thóp bụng lại và dồn bụng lên cao. Hít thở mỗi ngày vài lần như vậy sẽ bổ ích cho cơ thể. Nào, chúng ta tập thở như vậy 5 hơi nhé. (... làm xong, để các em thở bình thường một lát)

Đó là cách hít thở sâu có lợi cho cơ thể ; còn có cách hít thở sâu mà các em có thể dễ dàng thực hành mọi lúc mọi nơi, vừa có lợi cho cơ thể vừa có lợi cho trí tuệ và tâm hồn các em nữa.

Em ngồi, hay đứng, hay đi, vừa hít vào (không cần sâu lắm, bình thường cũng được) vừa theo dõi khí vào phổi qua mũi; vừa thở ra vừa theo dõi khí ra qua mũi; em làm như người đứng ở vành mũi quan sát khí vào và ra. Nào, chúng ta thở như vậy 5 hơi nhé (... làm xong, để các em thở bình thường một lát)

Trong khi thở như vậy các em có thấy đầu óc mình nghĩ đến chuyện gì khác không ? Nếu làm đúng cách thì trong khi thở như thế, đầu óc các em không nghĩ đến bất cứ việc gì khác; đầu óc các em được nghỉ ngơi, đầu óc các em được sạch sẽ trong chốc lát (đầu có tư tưởng xấu nào len vào), đầu óc các em yên tĩnh trong chốc lát. Chính sự sạch sẽ đó và sự yên tĩnh đó làm cho các em sáng láng hơn về trí tuệ và thanh thản hơn về tâm hồn.

Trong ngày, cứ cách hai hay ba giờ em cố gắng thở như vậy chừng 5 phút và em sẽ tự mình thấy ích lợi về nhiều mặt, cả cho thể chất lẫn tinh thần.

Lợi ích của vận động thân thể.

Các em đều biết vận động thân thể làm cho thân thể ta phát triển, làm cho ta tráng kiện. Vận động thân thể bao gồm cả thể dục và cả việc làm tay chân : quét nhà, quét sân, . . .

Một khảo sát mới đây trên 7.000 thanh thiếu niên đã cho kết quả như sau : trẻ ít vận động (dưới 1 giờ vận động từ trung bình đến nặng) thường có những biểu hiện như lo lắng, rụt rè, trầm cảm hơn so với những trẻ năng vận động. Ở bé gái cũng thế và còn thêm rối loạn giấc ngủ. Các tác động này sẽ gây khó khăn cho trẻ khi trưởng thành.

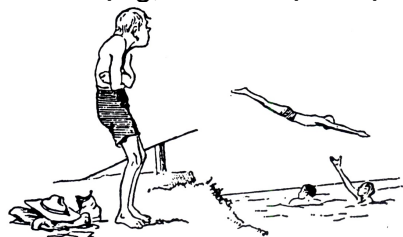
Như vậy, vận động thân thể không những cho ta thêm sức khỏe thể chất mà còn cho ta thêm sức khỏe tinh thần, tránh cho ta sự lo lắng, rụt rè, trầm cảm, rối loạn giấc ngủ; những cái tác hại cho em khi em lớn lên.

Khảo sát trên chứng thực cho lời của BiPi : *“Sự phát triển cơ thể một cách thăng bằng sẽ phát triển sự thăng bằng về tinh thần”*.

Thế thì, anh mong rằng các em đừng lười, đừng lười tập thể dục, đừng lười làm việc tay chân để đừng yếu như sên, để đừng ử dột vì lo lắng và trầm cảm, để đừng như con rùa rụt cổ.

Bơi lội

Cuối năm 2008, một doanh nhân công khai viết thư (đăng trên báo) cho Phó Thủ tướng kiêm Bộ trưởng Bộ Giáo dục đề nghị tái lập HĐ vì HĐ có biện pháp hữu hiệu ngăn ngừa nạn trẻ em bị chết đuối, nhất là trong lũ lụt hằng năm tại đồng bằng sông Cửu Long. Trên mạng, anh đã đọc được các bài khác tán đồng bức thư ấy.

Thật là vinh hạnh cho HĐ chúng ta phải không các em? Có điều là chúng ta phải xứng đáng với vinh hạnh đó.

“HĐS nam nữ nào cũng phải biết bơi.” (BiPi). Trước hết bơi lội là một môn thể thao toàn diện đối với

thân thể em; biết bơi là có thêm khả năng sinh tồn cho bản thân, biết bơi để người khác không phải liều thân nhảy xuống nước cứu em nếu em không biết bơi. Ngoài ra, biết bơi em sẽ có thêm tự tin và dũng cảm; biết bơi em sẽ có khả năng cứu người đuối nước

và có thêm ý thức trách nhiệm cứu nạn .

BiPi nhấn mạnh : “Chỉ HDS nào biết bơi và biết cứu người đuối nước thì mới thực sự là HDS cừ “(F.700)

Chỉ cần theo học lớp bơi lội độ 8 buổi ở hồ bơi là các em biết bơi đúng cách. Sau đó, em tự học lặn, bơi chỉ với hai tay (phòng khi chân bị “chuột rút”) giữ mình bất động nổi trên mặt nước, . . .

Ở hồ bơi đừng khạc nhổ, tiểu tiện vào nước hồ bơi; em phải khạc nhổ, tiểu tiện đúng chỗ. Tắm trước và sau khi bơi trong hồ. Và sau khi hết bơi em nên ngoáy tai, ngoáy mũi với tăng-pông (tampon : que nhựa có bông gòn hai đầu) và nhất là nhỏ mắt với thuốc nhỏ mắt diệt trùng như Chloramphenicol, Efticol chẳng hạn.

Em nào chưa biết bơi thì nên đi học bơi ngay; em nào đã biết bơi thì nên học thêm các cách cứu người đuối nước.

Mong rằng tất cả HDS xứng đáng với vinh hạnh mà bức thư của doanh nhân nói trên mang lại cho HĐ chúng ta.

Siêng năng

Luật HĐ Việt Nam không có điều “HDS siêng năng” như HĐ Đức chẳng hạn [*Der Pfadfinder ist fleissig und sparsam (HDS siêng năng và tiết kiệm)*]. Như thế phải chăng là HDS Việt Nam không cần phải siêng năng? Phải chăng HDS Việt Nam được phép lười chảy thây ?

Trước tiên, các em phải biết HĐ là một “đại đồng huynh đệ”, yêu cầu gì đặt ra cho HDS một nước nào đó cũng là một yêu cầu đặt ra cho mọi HDS trên khắp thế giới, cho khắp gần 30 triệu HDS (số liệu mới nhất) ở 216 quốc gia và lãnh thổ.

Mặt khác, em không siêng năng, chăm chỉ học hành thì lấy gì mai sau em giúp ích cho Đất nước, lấy gì bây giờ để tỏ lòng hiếu với cha mẹ như nêu trong điều Luật thứ 2?

Em không siêng năng học thêm nhiều khả năng, nhiều kỹ năng thì lấy gì em giúp đỡ người khác như nêu trong điều Luật thứ 3 ? Em không siêng năng công việc nhà, giúp đỡ cho gia đình thì em cũng chưa thực thi điều Luật thứ 3 đó được bao nhiêu.

Em không siêng năng học thêm nhiều khả năng thì em có thể nói là em làm theo châm ngôn “Sắp Sẵn” của HĐ không?

Tóm lại, tuy Luật HĐ Việt Nam không nêu yêu cầu “siêng năng” nhưng các điều Luật khác gián tiếp yêu cầu em phải siêng năng mới sống Luật HĐ được, mới là HDS.

Chăm sóc răng

Có khi em trò chuyện với một người nào đó và em phát hiện hơi thở người ấy có mùi hôi. Hơi thở em cũng có thể có mùi hôi nếu em không chăm sóc răng, miệng đúng cách.

Trước hết em phải đánh răng; nếu không được 3 lần / ngày sau mỗi bữa ăn thì chí ít phải có một lần đánh răng trước khi đi ngủ.

Sau bữa ăn tối, trước khi đi ngủ em cần đánh răng và đã đánh răng rồi thì đừng ăn gì nữa cả. Không làm thế, những mảnh thức ăn sẽ thối rữa trong miệng em qua đêm, chất a-xít sẽ làm hư men răng em và hơi thở em sẽ có mùi hôi. Để lấy những mảnh thức ăn giữa các kẽ răng, em có thể dùng chỉ nha khoa hoặc một loại bàn chải nhỏ có bán ở các tiệm thuốc tây (giống như cái “đuôi chồn” dùng để rửa ly, chai, nhưng rất nhỏ để có thể chui qua kẽ răng). Tốt hơn nữa là em súc miệng bằng nước muối (chỉ mặn như canh thôi).

Khi em thấy mình có một hay nhiều cái răng lung lay với nướu sưng đỏ lên thì đấy là bệnh nha chu rất nguy hiểm. Bệnh này làm miệng em có mùi hôi và có thể làm em mất răng. Cách duy nhất là đến ngay nha sĩ để được chăm sóc và nhất thiết phải thực hiện những gì nha sĩ bảo em phải làm ở nhà.

Hãy làm cho răng miệng sạch sẽ tối đa trước khi ngủ.

Hãy đọc “Chicken Soup for the Soul”

Hầu như nhà sách nào cũng có bán bộ sách song ngữ Anh/Việt “Chicken Soup for the Soul”

Khuyến khích các em đọc các sách này, để vừa trau dồi ngoại ngữ vừa nâng cao tâm hồn.

Các em có biết bộ sách “Chicken Soup for the Soul” không ? Đó là bộ sách song ngữ Anh/Việt kể nhiều câu chuyện rất hay. Anh kể các em nghe một câu chuyện trong đó.

Hoa hồng tặng mẹ

Anh dừng lại tiệm bán hoa để gửi hoa tặng mẹ qua đường bưu điện. Mẹ anh sống cách chỗ anh khoảng 300km. Khi bước ra khỏi

xe, anh thấy một bé gái đang đứng khóc bên vỉa hè. Anh đến và hỏi nó sao lại khóc.

Cháu muốn mua một hoa hồng để tặng mẹ cháu – nó nức nở – nhưng cháu chỉ có 75 xu trong khi giá hoa hồng đến 2 đô-la.

Anh mỉm cười và nói với nó :

Đến đây, chú sẽ mua cho cháu.

Anh liền mua hoa cho cô bé và đặt một bó hồng để gửi cho mẹ anh. Xong xuôi, anh hỏi cô bé có cần đi nhờ xe về nhà không. Nó vui mừng nhìn anh và trả lời :

Dạ, chú cho cháu đi nhờ đến nhà mẹ cháu.

Rồi nó chỉ đường cho anh. Đường đến một nghĩa trang, nơi có một phần mộ vừa mới đắp. Nó chỉ ngôi mộ và nói : Đây là nhà của mẹ cháu.

Nói xong, nó ân cần đặt nhánh hoa hồng lên mộ.

Tức thì anh quay lại tiệm bán hoa, hủy bỏ dịch vụ gửi hoa vừa rồi và mua một bó hồng thật đẹp. Suốt đêm đó, anh đã lái xe một mạch 300km về nhà mẹ anh để trao tận tay bà bó hoa.

Câu chuyện thật xúc động phải không các em. Các em sẽ tìm thấy nhiều câu chuyện tương tự trong bộ sách đó.

Nếu mỗi em không đủ tiền mua sách thì các em trong Đội hùn tiền lại. Mỗi tuần một em đọc một truyện và kể lại cho các bạn nghe trong buổi họp Đội. Đó là “Món ăn bồi bổ tâm hồn”.

Con thú sau song sắt (theo *The wild animal / Soutmaster's Minute*)

Trong thân thể mỗi chúng ta đều có một con thú dữ sợ sau song sắt. Đó các em đó là những cái gì ? (*Có thể cho các em thời gian tìm câu trả lời*) Con thú là cái lưỡi và song sắt là hàm răng.

Nếu lưỡi em không được rèn luyện, nó sẽ gây nhiều tai hại cho em và cả cho những người quanh em. Thế nên em phải giữ con thú đó sau song sắt cho đến khi nó được thuần hóa, không gây hại cho ai.

Em mà buông thả nó thì nó thường làm gì em biết không ? Nói xấu người khác, ngồi lê đôi mách, đùa giỡn không đúng lúc, . . . Thế nên em phải luyện lưỡi em biết khi nào nên nói, khi nào phải im lặng. Chưa luyện nó xong thì cứ nhốt nó sau song sắt.

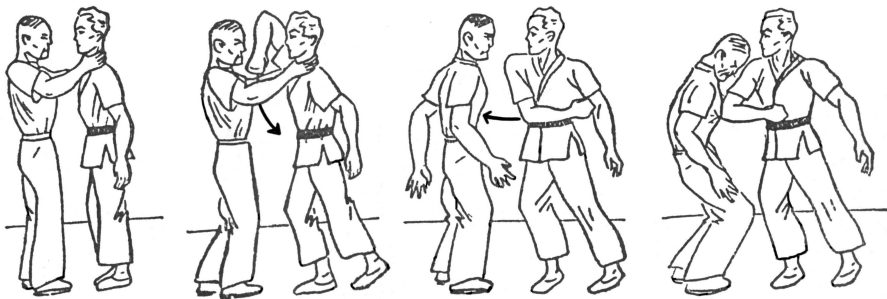
HĐS nên biết võ thuật

BiPi muốn các em trở thành những hiệp sĩ theo mẫu người hiệp

sĩ ngày xưa ở châu Âu. Cụ thể , BiPi nêu một phẩm chất của hiệp sĩ trong điều Luật thứ 5 : “A Scout is courteous” : lễ độ, lịch sự, vui tươi, giúp ích mà không nhận phần thưởng, . . .

Một hiệp sĩ đương nhiên phải biết nghề kiếm cung, những thiếu sinh HĐ “hiệp sĩ nhí” chí ít cũng phải biết đôi chút võ thuật để tự vệ.

Anh nghĩ rằng Nhu đạo (Judo) là môn phù hợp cho các em. Tuần đầu tiên nhập môn, các em sẽ tập té (cách té ngã trên vai để không bị chấn thương). Trong quá trình tập em sẽ bị đánh ngã vô số lần, nhờ thế mà cách té ngã đúng cách sẽ trở thành phản xạ tự nhiên, một phản xạ rất có ích khi bị té ngã.

Các em cũng có thể tập Aikido, đặc biệt là các em nữ. Đó là môn võ tự vệ, chủ yếu dùng cước bộ (cách di chuyển của đôi chân) để xuôi theo lực của đối phương mà phá đòn.

Cả hai môn Nhu đạo và Aikido đều phải cần có thảm (tapis) để không bị chấn thương khi té.

Còn có một môn võ không cần thảm ; đó là một bộ phận của môn Nhu thuật (Jiu-Jitsu) : cách hóa giải đòn khi bị người ta bóp cổ, nắm tay, ôm, tấn công bằng dao, ghế, gậy, . . . hoặc khi bị chó tấn công !

(Trường cần biểu diễn một vài thế. Trường không nêu gương thì không dạy ai được cả. Sổ tay “Để Chơi Vui Hơn” có giới thiệu sách có thể dùng được. Bài này nhằm mục đích khơi gợi ý muốn tập võ, giới thiệu cho các em một vài cách hóa giải đòn để các em tập luyện với nhau thay vì cứ ngồi và ngồi khi họp Đội)

Và để kết thúc anh gợi ý một sinh hoạt võ thuật nữa : các em cố gắng tìm “sư phụ” để học cách biến cây gậy HĐ thành “trường côn HĐ”.

Nghề chơi khi nhàn rỗi (Hobby)

“*Nhàn cư vi bất thiện*”, ông bà mình cảnh báo nhàn rỗi sẽ đưa ta đến việc bất thiện, việc không tốt cho bản thân.

Các em nên nhớ : nghỉ ngơi không có nghĩa là không làm gì cả, mà là thay đổi công việc.

Học xong, em nghỉ ngơi. Để nghỉ ngơi có em xem truyền hình, có em chơi games, . . . Được thôi, nhưng đấy là cách nghỉ ngơi thụ động, không có mấy lợi ích.

Thay đổi công việc là cách nghỉ ngơi tốt nhất bởi đó là cách nghỉ ngơi tích cực.

Nếu em có “nghề-chơi-khi-nhàn-rỗi”(hobby) như sưu tập tem, sưu tập lá cây hay hoa, nghề mộc, nghề điện, trồng cây kiểng, chơi đàn, thổi kèn, vẽ tranh, . . . thì đấy là cách nghỉ ngơi tốt đẹp nhất và còn giúp em lấy chuyên hiệu. Một em lấy cứu thương làm “nghề-chơi-khi-nhàn-rỗi” thì em đó luôn có việc để làm, để ôn luyện.

Luôn có việc để làm như “nghề-chơi-khi-nhàn-rỗi” các em sẽ luôn thấy mình hăng hái, vui tươi và minh mẫn.

Về hoạt động này, BiPi nói :

“Nghề-chơi-khi-nhàn-rỗi” là vũ khí đối trị các trò chơi hại thân.

Người có “nghề-chơi-khi-nhàn-rỗi” thì chẳng bao giờ có thời gian để lãng phí.

Nữ công gia chánh

Trong bốn chữ *Công Dung Ngôn Hạnh* mà ông bà mình dùng để giáo dục con gái, các em thấy đứng đầu là chữ *Công*. Nói dễ hiểu, *Công* ở đây là *nghề*.

Nghề gì ? Đó là những nghề gọi chung là nữ công gia chánh.

Một phụ nữ mà không biết nấu nướng, không biết chợ búa, không biết điều hành chi tiêu của gia đình, không biết may vá thêu thùa, không biết cách nuôi con, thì đó chỉ là con búp-bê. Nữ HĐ mà chỉ là búp-bê thì xấu danh HĐ quá.

Có khách bất chợt đến nhà em phải dọn được bữa cơm ra hồn; có cái áo hay quần bị rách nhỏ, em phải biết cách vá cho đẹp để mang đến cho người nghèo; em cần biết thêu đôi chút để thêu trang trí bao gối, khăn tay (mù-xoa) hay khăn quàng.

Đấy là những nghề mà Nữ HĐ cần học ngay bây giờ để mai sau trở thành nội tướng trong gia đình.

III – Sống các quan hệ

Người con hiếu

HĐS nào mà không thường nghĩ đến cha mẹ mình thì không đáng được gọi là HĐS. Vì sao ? Vì không thực hiện đầy đủ điều luật thứ hai, điều luật quan trọng hàng đầu của HĐ : làm tròn bốn phận đối với Tổ Quốc, làm tròn bốn phận đối với cha mẹ, làm tròn bốn phận đối với người cộng sự.

HĐ đã cẩn thận nhắc nhở điều này đối với cả Sói Con trong Cách Ngón Rừng : *Sói Con nghĩ đến người khác trước*; và trước tiên nghĩ đến cha mẹ mình, anh em mình, ông bà mình.

Các em có thể nói là các em có nghĩ đến cha mẹ đó chứ, bằng chứng là các em biếu quà sinh nhật, biếu quà cho mẹ trong ngày lễ phụ nữ. Tốt lắm, nhưng các em có biết cha mẹ các em thích món quà nào nhất không? Tôi sẽ nói ngay cho các em biết.

Điều mà cha mẹ mong muốn nhất, điều mà cha mẹ có quyền trông đợi nhất đó là các em ***làm hết sức mình để cha mẹ được hãnh diện***. Làm hết sức mình để cha mẹ được hãnh diện, đó là món quà quý giá nhất dâng cha mẹ.

Em có thể làm cho cha mẹ hãnh diện trong học tập, trong cung cách ứng xử kính trên nhường dưới trong gia đình, trong sự siêng năng công việc nhà,...như thế, em sẽ là người con hiếu.

Có hiếu là ***làm hết sức mình để cha mẹ được hãnh diện***.

Chuyển giận thành thương

Em chạy xe đúng luật mà bị một người khác đâm vào rồi lại mắng chửi em. Đo đất, rách quần, trầy trụa, em sôi giận: đó là phản ứng tự nhiên, và chính đáng. Nhưng nếu em cứ nuôi cái cảm giận đó trong lòng thì em . . . đại; em đại bởi em tự mình làm mình sôi lên, tự mình đốt lửa thiêu đốt mình (nguyên rửa, ước gì mình cho nó một trận,...) trong khi tên vô lại kia có hề hấn gì đâu! Làm sao đây ? Nuốt giận e nuốt không trôi, mà có nuốt trôi thì nó vẫn còn đó, trong em. Duy nhất chỉ có một cách : em hãy bình tâm nghĩ lại để thông cảm : người kia không may mắn được giáo dục tử tế như mình, hoặc vì gia đình nghèo, hoặc vì trời sinh ngu độn,... mới làm thế, mình thấy người đó đáng thương hơn là đáng giận. Và như thế sự căm giận của em đã hóa thành tình thương.

Và như thế, em đã biến đồng lửa thiêu đốt em thành làn gió mát cho em và cả cho người.

Đó là cách giải quyết sự căm hận hữu hiệu nhất và tốt đẹp nhất, dù khi em bị ai nói xấu, chơi khăm, . . . Nuôi căm hận trong lòng thì chỉ có hại cho em thôi; HDS không phải là thằng ngu, thế thì ngu gì nuôi căm hận trong lòng để tự mình làm mình khổ sở.

Khi căm giận, em hãy thông cảm với đối tượng và cố gắng biến sự căm giận thành tình thương; em sẽ luôn được thanh thản, hạnh phúc.

Tinh thần Đội

Sau không ít trận đấu bóng đá, thường có phát biểu : “Cầu thủ này, cầu thủ kia đã đem lại chiến thắng cho đội bóng”. Các em cũng biết đây là phát biểu hời hợt.

Có hai điều chúng ta phải thấy :

một là, chiến thắng của đội bóng là do công lao của mọi cầu thủ trong đội; người ghi bàn không thể tung cú sút cuối cùng nếu không được đồng đội mang banh lên và chuyền cho mình;

hai là, chiến thắng đó là do mỗi cầu thủ làm tròn công việc của mình trong vị trí, trong vai trò ấn định cho mình.

Chính sự chung sức như thế làm nên chiến thắng, chứ không phải chỉ một người.

Tương tự, chính sự chung sức như thế làm nên sức mạnh của Đội em, chính sự chung sức như thế mới đem lại chiến thắng cho Đội em trong các cuộc chơi hay thi đua.

Tinh thần Đội là gì ? Đó là tinh thần “vì Đội”, mong muốn chiến thắng do chung sức, do mỗi Đội sinh làm tròn công việc của mình.

Khi trong một Đội mà các Đội sinh không chung sức , không phối hợp, cộng tác với nhau, mỗi Đội sinh không làm tròn công việc của mình thì đừng nói đến tinh thần Đội.

Thế nên muốn xây dựng tinh thần Đội, thì mỗi em phải luôn tự hỏi : “Mình đã làm hết sức để làm tròn phần việc mình chưa, để hợp đồng làm việc với các bạn khác chưa ?”

Tươi vui

Dựa trên một châm ngôn rất phổ biến : “Hãy tốt bụng và bạn sẽ hạnh phúc” BiPi khuyên “Hãy tươi vui và bạn sẽ hạnh phúc. (F.78)

Sự tươi vui thể hiện trước tiên bằng nụ cười.

Cười mang lại hạnh phúc cho em và cả cho người khác. BiPi viết trong Scouting For Boys : “ *Hãy cười càng nhiều càng tốt : em sẽ cảm thấy hạnh phúc; thế nên mỗi khi có dịp cười, em hãy cười. Và hãy làm cho người khác cười nữa, khi có thể , vì khi cười họ sẽ hạnh phúc. Gặp lúc đau đớn hay khó khăn, em hãy cố gắng mỉm cười và em sẽ cảm thấy dễ chịu hơn*” (F.66)

Khi chỉ cách tập vượt nhân ái, Mẹ Têrêxa nói : “*All you have to do is smile a little. Tất cả những gì bạn cần làm là mỉm cười đôi chút*”.

Nụ cười còn có nhiều tác động kỳ diệu khác nữa, thế nên HĐ luôn nhắc chúng ta hãy luôn mỉm cười, hãy cười càng nhiều càng tốt. Bằng cách nào các em ? (...*chờ có em trả lời, và nếu có câu trả lời đúng thì nói tiếp*) Phải rồi, cái giải bằng mang hai chữ “Sắp Sẵn” bên dưới Hoa Huệ trên túi áo trái các em nhắc các em luôn tươi cười, bởi tươi cười mang lại hạnh phúc, yêu thương, vừa cho em vừa cho người khác.

Sự tươi vui còn được thể hiện qua dáng vẻ. BiPi nói : “*Ra đường mà em có dáng vẻ tươi vui thì em sẽ làm những người khác tươi vui*”. Gặp một đám người mặt mày ủ dột thì em có tươi vui được không ? Em nên nhớ : Tươi vui và ủ dột đều hay lây như nhau.

Nụ cười

“HDS mỉm cười và huýt sáo khi gặp khó khăn”. Đó là nguyên văn điều thứ 8 Luật Hướng Đạo. Đó là cười để giải tỏa mình. Còn đối với người khác, nụ cười biểu hiện gì ? Tìm thấy trên Internet :

S	Sweet	Ngọt ngào, dịu dàng
M	Marvellous	Kỳ diệu
I	Immensely likeable	Dễ thương vô cùng
L	Loving	Đằm thắm yêu thương
E	Extra special	Còn hơn cả đặc biệt

Nụ cười thật kỳ diệu, còn hơn cả đặc biệt bởi nó dịu dàng, đầm ấm yêu thương, dễ thương vô cùng. Chào người với một nụ cười thì chắc chắn người đó có ngay hảo cảm với em.

Lên xe, lên tàu, em hãy chào những người ngồi hai bên em với nụ cười thành thật tươi tắn .

Tình bạn

Khi học Morse hay Xê-ma-pho các em đều biết 26 chữ cái. Có người đã định nghĩa tình bạn bằng tiếng Anh với 26 chữ cái đó; chẳng hạn : với chữ A: Accepts you as you are (bạn sao thì chấp nhận vậy); với chữ B : Believes in you (có lòng tin nơi bạn)

Anh cũng sẽ từ đó lấy ra các chữ cái tạo thành từ FRIEND ; người bạn em là người đối xử với em như thế nào ?

F : **F**orgives your mistakes (tha thứ lỗi lầm của em)

R : **R**aises your spirits (làm cho em phấn chấn hơn)

I : **I**nvites you over (mời em về nhà mình)

E : **E**nvisions the whole of you (biết rõ em)

N : **N**ever judges (không bao giờ phán xét em)

D : **D**oesn't give up on you (tin rằng em sẽ thành công, tin rằng em sẽ tốt hơn)

Trên những tiêu chí này, em có thể nhận ra ai là bạn tốt. Dĩ nhiên em muốn bạn em ứng xử với em theo những tiêu chí đó. Và bạn em cũng mong được em đối xử như thế.

Và để kết bạn các em hãy theo khuôn vàng thước ngọc : Hãy làm cho người khác những gì em mong đợi người khác làm cho em.

Nhận ra bạn xấu

Trong Đoàn, trong Đội em có những bạn tốt. Nhưng đây không phải là những người bạn duy nhất. ở trường em có bạn, trong khu phố em có bạn, và em còn có thể có thêm bạn trong nhiều trường hợp khác, như trên mạng Internet chẳng hạn.

Việc quan trọng nhất là tránh bạn xấu. Em có thể nhận ra ngay bạn xấu một cách dễ dàng : kẻ khích em hút thuốc, uống rượu; rủ rê em quậy phá, tụ băng tụ nhóm để “chơi” các băng nhóm khác, rủ rê em trốn học, luôn rủ rê em đi chơi games (on-line); kẻ hay chửi thề, chửi tục; kẻ bất chấp giờ giấc bữa cơm ở nhà, tụ tập nói chuyện vô bổ hay bần thiêu, . . .

Cách hay hơn hết, cách em phải làm, dứt khoát phải làm, là : tránh xa những kẻ đó.

Em nên nhớ câu ngạn ngữ này “*Anh cho tôi biết anh đánh bạn với ai, tôi sẽ cho anh biết anh là ai*”. Em đánh bạn với những kẻ xấu như anh vừa nói, thì, không chóng thì chầy em cũng giống như những kẻ ấy thôi.

Và đã giống như những kẻ ấy thì em phải hiểu là em đang làm chuyện bất hiếu, và xin em đừng xưng mình là Hướng Đạo.

Bị thầy, cô mắng hay phạt oan.

Là học sinh, em có thể bị thầy, cô mắng hay phạt oan. Em phải biết ứng xử như thế nào khi em là HDS.

Em bị thầy, cô gán cho tội quậy (nói chuyện nhiều trong lớp; chọc phá bạn ngồi gần như thúc cùi chỏ, giấu học cụ; chọc cho cả lớp cười, . . .)

Khi bị mắng oan, em vẫn nghiêm chỉnh lắng nghe thầy, cô mắng.

Khi bị phạt (bị đuổi ra khỏi lớp chẳng hạn), em vẫn thi hành lệnh phạt của thầy cô.

Tuyệt đối không được cãi tay đôi với thầy, cô ngay trong lớp; và luôn luôn giữ về lễ phép dù em bất bình đến mấy, bức tức đến mấy.

Sau giờ học, em có thể đến gặp thầy, cô để minh oan , có thể như thế này (nói trực tiếp, hay viết thư):

“Thưa Thầy/Cô, em xin lấy danh dự của một HDS mà thưa với Thầy/Cô là em không hề làm việc đó (...) trong lớp. Và cũng bởi em là HDS em đã chấp hành hình phạt trước và trình bày sự thật sau. Em không buồn phiền gì cả, em chỉ mong Thầy/Cô biết rằng em không làm việc đó thôi”.

Nếu Thầy/Cô im lặng, em sẽ chào : “Thưa Thầy/Cô, em đã nói hết điều em cần nói. Em xin chào Thầy/Cô, em xin phép về”.

Nếu Thầy/Cô nói lời xin lỗi, em sẽ nói với vẻ vui sướng : “Em cảm ơn Thầy/ Cô đã tin lời nói của em. Em xin phép về”.

Các em hãy nhớ ba điều chính :

- 1- Luôn giữ về lễ phép
- 2- Tuyệt đối không được cãi tay đôi với thầy, cô ngay trong lớp.
- 3- Chịu đựng trước, lễ phép minh oan sau.

Thầy/ Cô cũng chỉ là những con người, mà đã là con người thì không thể tránh khỏi nhầm lẫn. Em có tha thứ cho người khác thì người khác mới tha thứ cho em.

Khi rời nhà đi xa

Ngày mai, cả gia đình em đi Vũng Tàu. Là HDS, em làm gì đây trong chuẩn bị ?

Chí ít, em phải chuẩn bị túi cứu thương; nói đúng hơn anh sẽ gọi là “Túi Sấp Sấn”.

“Túi Sấp Sấn” dĩ nhiên có đủ vật dụng sơ cứu : bông gòn, băng-pông (que nhựa có bông gòn ở hai đầu), thuốc sát trùng (như oxy già, an-côn, ...); băng cuộn, gạc (tẩm vải mùng chứa bông gòn để đắp lên vết thương lớn trước khi băng), băng dán; thuốc chữa bệnh : nhức đầu, cảm cúm, đau bụng, trừ ngứa, phòng say xe,...

Em cũng nên mang theo chừng 5 túi ni-lông (để chứa rác, để cho người bị ói,...), vài tờ báo cũ, thuốc trừ muỗi, đèn pin, dây...

Tùy nơi đi đến mà em mang theo các thứ cần dùng. Chẳng hạn đến một nơi xa chỗ đông người nhưng có cây cối thì em có thể mang theo cái võng cho mẹ nằm nghỉ. Khi đi xa, em phải luôn luôn nghĩ đến tiện nghi cho mẹ.

Các thứ đó em có thể cho vào một cái túi xách nhỏ gọn cùng với các vật dụng cá nhân của em. Nếu em có cái áo nhiều túi (mà người ta thường gọi là áo phóng viên, hay gi-lê) thì em đựng là một xe cứu thương rất linh hoạt và rất kịp thời; dĩ nhiên là với điều kiện em sành nghề cứu thương.

Đi xa thường xảy việc bất ngờ, là HDS, em phải sấp sấn để ứng phó.

Văn hóa xe buýt

Càng ngày màn lưới xe buýt của thành phố chúng ta càng hoàn thiện. Đi xe buýt vừa rẻ tiền, vừa an toàn, vừa khỏi linh kinh nón bảo hiểm, vừa khỏi tốn tiền gọi xe như khi đi xe máy, vừa được ngồi máy lạnh ngắm nhìn phố xá; chừng đó cũng đủ bù đắp cho việc “lâu lắc” khi đi xe buýt.

Có điều là khi đi xe buýt các em phải luôn luôn nhớ mình là HDS, dù mặc đồng phục hay thường phục.

Là HDS, em phải nhường chỗ cho những người già yếu, tật nguyền, phụ nữ các em bé nhỏ tuổi hơn em. “(Cháu) mời cụ / bà / cô ... ngồi”. Và các em có thể nghĩ “Thế thì đứng suốt còn gì !”. Phải, là HDS, nếu phải “đứng suốt” thì em phải “đứng suốt”; và lại, đâu có phải đứng lâu đâu.

Và khi chính em được một người khác nhường chỗ thì em phải nhìn người đó, mỉm cười và nói “ (cháu/em) xin cảm ơn”.

Có một người nước ngoài rành tiếng Việt đi xe buýt ở thành phố ta nhường chỗ cho một phụ nữ : “Mời cô ngồi”. Người phụ nữ chỉ ngồi xuống nhưng anh nước ngoài kia tưởng cô ta nói gì đó với anh nên anh hỏi lại : “Xin lỗi, cô nói gì ạ?”, người phụ nữ lắc đầu. “Thế mà tôi tưởng cô nói «Cảm ơn»” !

Là HDS, em càng phải có “văn hóa xe buýt”.

Nói “Cảm ơn”, đáp lời “Cảm ơn”

Các em có thể thường được biếu quà. Em sẽ nói gì khi đưa tay ra nhận quà ? (*Các em có thể trả lời : “Cảm ơn”*) Phải rồi ! BiPi nói: “*Một món quà trao cho em sẽ chỉ thuộc về em khi em đã nói lời cảm ơn*” (F.207). Nếu em nhận quà qua bưu điện chẳng hạn thì em phải viết thư cảm ơn. Các em phải nói cảm ơn không những khi nhận quà mà bất cứ khi nào nhận được sự giúp đỡ của người khác, dù nhỏ nhặt đến đâu.

Còn khi em giúp một người khác một việc gì đó và người đó nói lời cảm ơn thì em sẽ nói gì ? “(*Thưa ông/bà/cô /chú/anh/chị...*) *không có gì*”. Và nếu một người nước ngoài cảm ơn em thì em đáp sao ? Em sẽ đáp “(*You’re*) *welcome*”. Nước ta càng ngày càng có nhiều khách du lịch nước ngoài nên các em cần phải biết đôi lời đối đáp thông dụng.

Và đồng thời với lời nói “*Cảm ơn*” hay “*không có gì*” em nên kèm theo một nụ cười tươi tắn, vui vẻ.

Cảm ơn kèm với nụ cười

Là câu thần chú để người mến ta.

Bài ca từ trái tim

Trong các CCDC các em đã nghe các Trường giải thích Luật, Lời Hứa, Châm ngôn, Khẩu hiệu HĐ. Hôm nay anh chỉ kể các em nghe một câu chuyện anh đọc được trong bộ sách *Chicken Soup for the Soul* (Món ăn bồi bổ tâm hồn), một bộ sách song ngữ Anh-Việt rất hay, có bán ở các nhà sách. Câu chuyện như thế này :

Hai vợ chồng gia đình nọ sanh được một bé gái. Qua năm tháng, trong khi bé gái dần lớn lên, cha cô bé thường ôm cô bé vào lòng và âu yếm nói : “Cha yêu con lắm, con gái bé bỏng của cha.” Khi đã khá lớn, trong một lần như thế, cô bé phụng phịu :

“Không dám bé bỏng nữa đâu cha !”

Và một ngày nọ, tự cho không còn bé bỏng nữa, cô bé rời nhà ra đi, dấn thân vào đời. Cho dù cô đi đâu, cha cô vẫn dõi theo, vẫn thường gọi điện thoại cho cô : “Cha yêu con lắm, con gái bé bỏng của cha.”

Rồi một hôm, hung tin đến : cha cô bị đột quỵ vì tai biến tim. Ông không còn có thể đi lại, nói năng, mím cười, ông không còn có thể ôm cô vào lòng và nói lời yêu thương. Cô vội trở về nhà. Cha cô nhìn cô và cố nói nhưng không được. Cô ngồi xuống bên cha, choàng tay ôm lấy vai cha, tựa đầu lên ngực cha và miên man nhớ lại cô đã được cha che chở, thương yêu, vỗ về suốt bao nhiêu năm. Cô rất đau buồn về sự mất mát to lớn đó.

Tựa đầu lên ngực cha, cô nghe tiếng tim cha đập, có thể đây là những nhịp đập cuối cùng. Thốt nhiên cô nghe từ trong lồng ngực cha phát ra lời nói vỗ về, an ủi mà miệng cha không còn thốt lên được : “Cha yêu con lắm, con gái bé bỏng của cha.”

Cảm ơn các em đã nghe anh kể chuyện.

(Theo *Heart Song* của *Patty Hansen / Chicken Soup for the Soul*)

Chia sẻ

Trong các CCDC các em đã nghe các Trường giải thích Luật, Lời Hứa, Châm ngôn, Khẩu hiệu HĐ. Chia sẻ cũng là việc người HĐ nên làm. Nhưng chia sẻ là gì, có khó làm không, làm như thế nào.

Hôm nay anh chỉ kể các em nghe một câu chuyện anh đọc được trong bộ sách *Chicken Soup for the Soul*, một bộ sách song ngữ Anh-Việt rất hay, có bán ở các nhà sách.

Nhà văn và diễn thuyết gia Leo Buscaglia kể lại một cuộc thi mà ông được mời làm giám khảo. Mục đích của cuộc thi là chọn ra đứa trẻ nào quan tâm nhiều nhất đến người khác. Người đoạt giải là một chú nhóc chỉ mới bốn tuổi. Câu chuyện như thế này :

Cạnh nhà chú bé có một ông già vừa mới mất đi người vợ thân thương của mình. Thấy ông ngồi khóc ngoài vườn, chú bé bước đến, trèo lên người ông, và ngồi vào lòng ông.

Khi chú bé về nhà, mẹ chú hỏi chú đã nói gì với ông già, chú bé trả lời : “Con chẳng nói gì cả, con chỉ giúp ông ấy khóc thôi.”

(Theo *The most caring child* của *Ellen Kreidman*)

Hai anh em

Trong các CCDC các em đã nghe các Trưởng giải thích Luật, Lời Hứa, Châm ngôn, Khẩu hiệu HĐ. Không chỉ có thế, điều 1 Cách ngôn Rừng của Sói Con nói lên một việc mà người HĐ phải làm, phải làm suốt đời.

Hôm nay anh chỉ kể các em nghe một câu chuyện anh đọc được trong bộ sách *Chicken Soup for the Soul*, một bộ sách song ngữ Anh-Việt rất hay. Câu chuyện như thế này :

Có hai anh em nhà nọ cùng chung sức làm việc trong nông trại của gia đình. Người anh đã lập gia đình, người em vẫn còn độc thân. Cứ cuối tuần, hai anh em lại chia đều cả phần lúa gạo cũng như lợi nhuận.

Người em một hôm tự nhủ : “Thật không công bằng khi chia đôi hoa lợi với anh. ảnh có vợ có con phải nuôi, còn mình một thân một mình, đâu có phải nuôi ai, mình đâu có cần gì nhiều lúa gạo, tiền bạc.” Nghĩ thế, sau mỗi lần được chia phần, người em chờ đến khuya, vác một bao lúa của mình, mò mẫm trong bóng tối mang đến trút vào kho lúa của anh.

Trong khi đó người anh cũng nghĩ ngợi : “Thật không công bằng khi chia đôi hoa lợi với em. Mình có vợ có con săn sóc mình, còn chú em trơ trọi một mình, không có ai chăm sóc, tương lai rồi sao đây.” Và người anh, sau mỗi khi được chia phần, chờ đến khuya, vác một bao lúa của mình, mò mẫm trong bóng tối mang đến trút vào kho lúa của em.

Năm này qua năm nọ, hai anh em mỗi tuần đều ngạc nhiên vì rõ ràng mỗi đêm cuối tuần mình đều lấy đi một bao mà sao sáng hôm sau vẫn thấy số bao vẫn không thay đổi. “Chắc mình đếm nhầm”. “Chắc mình đếm nhầm”.

Họ chỉ hiểu ra khi một tối cuối tuần, trong đêm tối mịt, hai anh em, mỗi người vác một bao lúa, đâm sầm vào nhau.

(Theo *Two Brothers / Chicken Soup for the Soul*)

Ánh mắt từ ái

Anh kể các em nghe một câu chuyện.

Đây là một chiều đông giá lạnh. Một ông lão ngồi bên dòng suối nước chảy xiết. Ông không thể lội qua vì ông già yếu và người ông đã tê cóng vì gió lạnh. Ông chờ có ai đó sẽ đến và sẽ giúp

ông. Một đoàn người ngựa đến. Ông lão nhìn người thứ nhất đi qua mà không làm gì để xin đi nhờ. Rồi người thứ hai, người thứ ba cũng vậy. Cuối cùng, ông bắt gặp ánh mắt của người đi sau chót, ông nói : “Xin ngài cho tôi đi nhờ ngựa sang suối với”. Kỵ sĩ vui vẻ : “Sẵn lòng. Mời cụt lên”. Thấy ông lão không lên ngựa nổi vì đã bị cồng lạnh, kỵ sĩ xuống ngựa, đỡ ông lão lên ngựa. Không những đưa qua suối, kỵ sĩ còn đưa ông lão về tận nhà cách đó vài cây số. Thắc mắc về hành vi của ông lão, kỵ sĩ hỏi : “Tại sao cụt không ngỏ lời nhờ những người đi trước tôi đưa cụt qua mà đến người cuối cùng cụt mới nhờ. Nhờ tôi từ chối thì chắc cụt chết rét mất.” Ông lão từ tốn trả lời : “Tôi sống ở đây đã lâu và tôi biết lòng dạ con người. Những người khác đi qua, họ hờ hững nhìn tôi; có xin họ giúp thì cũng vô ích; còn ông thì nhìn tôi với ánh mắt từ ái rất rõ nên tôi biết ông chắc chắn sẽ giúp tôi.” Chàng kỵ sĩ cung kính thưa lại : “Tôi rất biết ơn cụt về những gì cụt vừa dạy. Mong sao từ nay tôi sẽ không nại lý do bận bịu công việc của mình mà không quan tâm đến người khác. Xin chào cụt.”

Và kỵ sĩ quay ngựa về nhà, về Nhà Trắng. Các em có biết Nhà Trắng là gì không ? Nhà Trắng (White House) là nơi ở và làm việc của tổng thống Mỹ. Vâng, kỵ sĩ tốt bụng kia chính là Tổng thống thứ ba của Mỹ, Thomas Jefferson (1743-1826).

(Theo *Compassion is in the eyes / Chicken soup for the soul*)

Điều gì quan trọng nhất

Trong một Đại hội Thể thao dành cho người khuyết tật ở Seattle (Mỹ), 9 vận động viên xuất phát chạy cự ly 95m. Chợt một cậu bé bị ngã, cậu đứng lên và chạy tiếp, và lại bị ngã. Cậu khóc. Nghe tiếng khóc, 8 người kia ngừng chạy, cùng quay lại chỗ cậu bé. Một cô bé bị bệnh Down hôn cậu và nói : “Thế là ổn rồi nhé”. Các em đoán thử việc gì xảy ra sau đó. Cả chín người nắm tay nhau cùng về đích trong tiếng hò reo vang dậy suốt mười phút của toàn bộ khán giả đã đồng loạt đứng lên để hoan hô và tỏ lòng kính phục.

(Theo *What's really important / Chicken soup*)

Gandhi rơi giày (Theo *Gandhi's dropping shoe / Chicken soup*)

Các em có biết người mà nhân dân Ấn Độ tôn thành vị thánh không ? Đó là ông Mahamat Gandhi (1869-1948). Bằng bất bạo động ông đã lãnh đạo nhân dân Ấn Độ đấu tranh với thực dân Anh

để giành độc lập cho Ấn Độ. Giòng họ Gandhi với nhiều lãnh đạo cấp cao của Ấn Độ luôn là những người bạn chí thiết của Việt Nam. Đây là những việc to lớn, anh kể các em nghe một câu chuyện nhỏ về bậc vĩ nhân này của nhân loại.

Có lần trong lúc vội vàng bước lên xe lửa, Mahamat Gandhi đã đánh rơi một chiếc giày xuống đường ray và không thể nào lấy lên được vì xe lửa đã lăn bánh. Ông bèn cởi ngay chiếc giày còn lại và ném ra xa xuống đường ray, gần chỗ chiếc giày đã rớt, trước sự ngạc nhiên của những người trên xe. Một hành khách không nén được thắc mắc đã lên tiếng hỏi ông tại sao lại làm như vậy. Gandhi mỉm cười và đáp : *“ Khi một người nghèo nào đó tìm thấy chiếc giày thứ nhất trên đường ray thì cũng sẽ tìm thấy chiếc thứ hai, và như vậy sẽ có đủ cả đôi để mang.”*

Ngài Gandhi đã nêu gương thực hiện một trong năm điều Cách Ngôn Rừng của Sói Con. Các em có biết đó là điều thứ mấy không? Đó là điều thứ nhất : *“ Sói Con nghĩ đến người khác trước.”*

“ Nghĩ đến người khác trước ”, đó là châm ngôn không những cho Sói Con mà tất cả chúng ta, từ 8 đến cả trên 88 tuổi. *“ Nghĩ đến người khác trước ”*, từ tư tưởng, lời nói đến việc làm.

“ Nghĩ đến người khác trước ”, đó là một châm ngôn HD cho mọi lứa tuổi, đó là suối nguồn hạnh phúc cho mình và cho người.

Đằng sau sự thành công của một người đàn ông

Người ta thường nói : Đằng sau sự thành công của một người đàn ông luôn có bóng dáng một phụ nữ. Một thí dụ : nếu không nhờ có bà vợ Sophia thì Nathaniel Hawthorne (1804-1864) đã không thể trở thành một tên tuổi vĩ đại trong nền văn học Mỹ. Câu chuyện như thế này :

Một hôm Nathaniel trở về nhà và buồn rầu báo cho vợ biết rằng ông đã mất việc làm. Ông thật ngạc nhiên khi thấy vợ lại tỏ vẻ vui sướng hơn hờ :

“Hay quá, bây giờ anh đã có thời gian để viết sách rồi !”

“Phải rồi,” anh đáp lại với không mấy tin tưởng, “Nhưng chúng ta sẽ sống bằng gì trong thời gian anh ngồi viết ?”

Trước sự ngạc nhiên của chồng, bà Sophia mở một ngăn kéo và lấy ra một số tiền đáng kể.

“Em lấy đâu ra nhiều tiền vậy ?”, ông kêu lên.

“Em vẫn luôn biết rằng anh là một thiên tài”, bà nói, “Em biết

rằng rồi sẽ có ngày anh viết nên một kiệt tác. Vì vậy, mỗi tuần em đã giữ lại một ít trong số tiền chợ. Chỗ này đủ cho chúng ta sống được một năm.”

Chính nhờ sự tần tiện, niềm tin và lời động viên của vợ mà Nathaniel đã cho ra đời một trong những tác phẩm vĩ đại nhất văn học Mỹ : “Chữ A màu đỏ” (The Scarlet Letter).

(Theo *Encouragement* của Nido Qubein *Chicken soup*)

Hai cái ba-lô

Anh đổ các em ai quanh năm suốt tháng mang hai ba-lô trên người, một cái trước ngực, một cái sau lưng. Em nào trả lời cho anh nào ? Khó quá phải không. Câu trả lời rất đơn giản : tất cả chúng ta. Hai ba-lô đó đựng toàn tật xấu. Một cái đựng tật xấu của mình; một cái đựng tật xấu của người khác.

Có người mang ba-lô tật xấu của người khác ở trước ngực, mở nắp ra, để luôn thấy tật xấu của người khác; còn ba-lô tật xấu của mình thì mang sau lưng và đẩy lại. Người như thế chắc hẳn chẳng mấy thành công ở đời, bởi không ai thành công trong đời hoặc được hạnh phúc bằng cách chỉ chăm chăm xoi mói cái xấu của người khác.

HD không phải là thằng ngu. Thế nên người HD mang ba-lô tật xấu của mình trước ngực, mở nắp ra, để thấy những cái xấu của mình mà sửa chữa; còn ba-lô tật xấu của người khác thì chúng ta cho ra sau lưng. Hoàn thiện mình hằng ngày, đó là cội nguồn của vui sướng. Hoàn thiện mình hằng ngày, đó là cội nguồn của thành công và hạnh phúc. (Theo *The two knapsacks* Woods Wisdom)

Hóa giải hận thù

Báo chí thường đưa tin những vụ việc đẫm máu giết hại người vô tội (trong đó có nhiều trẻ em như các em) do va chạm văn hóa, chủng tộc, tôn giáo. Hận Thù ngày càng gia tăng, càng ác liệt. HD có cách gì để góp phần xóa bỏ tai họa đó.

Trong diễn văn khai mạc trại Nữ Trưởng HD toàn thế giới ở Foxlease năm 1924, BiPi kêu gọi bằng một lời Phật dạy :

“Đức Phật dạy : «*Chỉ có một cách loại bỏ Hận Thù trên thế giới; và đó là mang lại Tình Thương*». Cơ hội đến với chúng ta khi thay cho tính ích kỷ và thái độ thù địch chúng ta có thể trao truyền thiện chí và hòa bình như là tinh thần của thế hệ tương lai.” (F.325)

Với gần 30 triệu HDS ở khắp 216 nước (số liệu của WOSM năm 2008), HĐ có thể khắp nơi trên hành tinh này trao truyền cho mọi người Tình Thương, cảm thông và khoan dung, để mang lại hòa bình cho thế giới.

Tất cả chúng ta phải nêu gương tốt để thu hút thêm người vào Phong Trào để trao truyền cho họ sự cảm thông và khoan dung, nguồn cội của Tình Thương. Phong Trào càng có thêm bao nhiêu người thì hận thù sẽ bớt đi bấy nhiêu. Đó là nhiệm vụ của mỗi một chúng ta.

Hãy nhớ : Cảm thông và khoan dung là nguồn cội của Tình Thương. Và Tình Thương là cách duy nhất để hóa giải Hận Thù.

Tâm từ ái

Các em biết khẩu hiệu của Sói Con là “Mỗi ngày làm vui lòng một người” và khẩu hiệu của Thiếu sinh là “Mỗi ngày làm một Việc thiện”.

Các em chắc hẳn có nghe bốn chữ Từ Bi Hỷ Xả; đó là một cách tu dưỡng do Đức Phật Thích Ca đề ra :

*Từ là gieo rắc niềm vui
Bi là giúp đỡ, cứu người khốn nguy
Hỷ là ganh ghét bỏ đi
Xả là không chấp, viễn ly oán hờn.*

Các em có biết Mẹ Tê-rê-xa không ? Mẹ Tê-rê-xa là một nữ tu Thiên Chúa Giáo đã hiến trọn đời cứu giúp những người khốn cùng nhất ở Ấn Độ và Mẹ đã được tặng giải Nobel Hòa Bình. Hôm nay anh mượn lời của Mẹ để nói với các em về chữ *Từ*, về lòng *từ ái*.

“Hãy gieo rắc tình thương khắp nơi mà bạn đến. Trước tiên là ngay trong gia đình. Hãy yêu thương con cái, người bạn đời, và cả người láng giềng, ... Đừng bao giờ để người đến với bạn ra đi mà không cảm thấy sung sướng hơn, hạnh phúc hơn. Hãy thể hiện lòng từ ái trên gương mặt, trong ánh mắt, trong nụ cười, trong lời chào hỏi nồng ấm.”

Và một người khác cũng được giải Nobel Hòa Bình, Ngài Đạt Lai Lạt Ma thứ 14, lãnh tụ Phật giáo Tây tạng và là người có ảnh hưởng lớn trên thế giới, đặc biệt là với giới trẻ, cũng đã nói : *“Tôn giáo của tôi rất đơn giản. Tôn giáo của tôi là tâm từ ái.”*

Khổng Tử cũng đặt tâm từ ái lên hàng đầu: *Nhân Lễ Nghĩa Trí Tín.*

Các em thấy không, các bậc tôn quý : Phật Thích Ca, Khổng

Tử, Mẹ Tê-rê-xa, Ngài Đạt Lai Lạt Ma, tuy tôn giáo khác nhau nhưng đều chung lời kêu gọi : ***Hãy thể hiện lòng từ ái.***

Thể hiện lòng từ ái có lợi gì ? Đức Phật nói : “*Người nào sáng cho người thêm vui, chiều cho người bớt khổ, người đó sẽ luôn rất hạnh phúc.*”

Và BiPi nói : “*Con đường chân chính đến hạnh phúc là mang hạnh phúc đến cho người khác.*”

Các em thấy đấy, hai khẩu hiệu của Hướng Đạo chúng ta : “*Mỗi ngày làm vui lòng một người*” và “*Mỗi ngày làm một Việc thiện*” là phương thức mầu nhiệm hàng đầu, mang lại hạnh phúc vừa cho mình, vừa cho người.

Cái máy bơm

Một chàng trai bị lạc giữa một sa mạc rộng lớn. Anh mệt lả và khát khô, sẵn sàng đánh đổi bất kỳ cái gì chỉ để lấy một ngụm nước mát. Đi mãi đi mãi, đến khi đôi môi anh đã sưng lên nhức nhối, thì thấy một căn lều : cũ, rách nát, không cửa sổ.

Anh nhìn quanh căn lều và thấy ở một góc tối có một cái máy bơm nước cũ và gỉ sét. Tất cả mọi thứ trở nên lu mờ đi bên cạnh cái máy bơm, anh vội vã bước tới, vịn chặt tay cầm, ra sức bơm. Nhưng không có một giọt nước nào chảy ra cả.

Thất vọng, anh nhìn quanh căn lều. Lúc này, anh chàng mới để ý thấy một cái bình nhỏ. Phủi sạch bụi cát trên bình, anh đọc được dòng chữ nguệch ngoạc viết

bằng cách lấy viên đá cào lên:

"Hãy đổ hết nước trong bình này vào cái máy bơm. Và trước khi đi, hãy nhớ đổ nước đầy vào chiếc bình này".

Anh bật nắp bình ra, và đúng thật : trong bình đầy nước mát. Bỗng nhiên, anh bị rơi vào một tình thế bấp bênh. Nếu anh uống ngay chỗ nước trong bình, chắc chắn anh có thể sống sót. Nhưng nếu anh đổ hết nước vào cái máy bơm cũ gỉ, có thể nó sẽ bơm được nước trong lành từ sâu trong lòng đất – rất nhiều nước.

Anh cân nhắc khả năng của cả hai sự lựa chọn nên mạo hiểm rót nước vào máy bơm để có nguồn nước trong lành, hay uống

nước trong cái bình cũ và coi như không đọc được lời chỉ dẫn ? Dù sao, lời chỉ dẫn không biết đã ở đó bao lâu rồi và không biết có còn chính xác nữa không ?

Nhưng rồi cuối cùng, anh cũng quyết định rót hết nước vào cái máy bơm, rồi tiếp tục nhấn mạnh cái cần máy bơm, một lần, hai lần... chẳng có gì xảy ra cả! Tuy hoảng hốt, nhưng nếu dừng lại, anh sẽ không còn một nguồn hy vọng nào nữa, nên anh tiếp tục kiên trì bơm lần nữa, lần nữa... Và rồi nước mát trong lành bắt đầu chảy ra từ cái máy bơm cũ kỹ. Anh vội vã hứng nước vào bình và uống.

Cuối cùng anh hứng nước đầy bình, để dành cho người nào đó không may mắn bị lạc đường như anh sẽ đến đây.

Anh đặt nắp bình, rồi viết thêm một câu dưới dòng chữ có sẵn trên bình : "Hãy làm theo chỉ dẫn trên.

Bạn cần phải cho trước khi bạn có thể nhận".

(Bài Tr.Nguyễn quang Minh sưu tầm)

Thay lời cuối

Là HĐ, các em và Trưởng tự rèn luyện mình hướng đến cùng một mục tiêu với cùng cách thức. Trưởng còn phải làm gì thêm?

Mài rìu

Có một người đồn củi được thuê đến một làng nọ để chặt cây. Ông được giao cho một cái rìu và được trả lương hậu hĩnh. Ông tự hứa sẽ cố gắng hết sức để xứng với sự tín nhiệm của dân làng. Ngày đầu tiên ông đồn được 18 cây. Ngày hôm sau cho dù đã cố gắng ông chỉ đồn được 15 cây. Ngày hôm sau nữa ông chỉ đồn được 10 cây, và mỗi ngày trôi qua số cây chặt được càng ít dần.

Buồn và thất vọng về khả năng của mình, ông tìm đến người chủ thuê mình để xin lỗi vì cho rằng sức khỏe mình đã giảm sút, khả năng làm việc không tốt. Người chủ nhìn ông và hỏi :

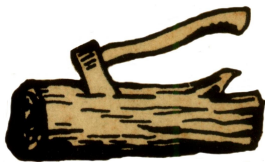
"Đã bao lâu rồi anh chưa mài lại cây rìu của mình ?"

(Báo Tuổi Trẻ Chủ Nhật 21-08-05)

Đã bao lâu rồi Trưởng chưa mài lại cây rìu của mình ?

Trưởng HĐ nào cũng có một cây rìu, cán là tinh thần HĐ, lưỡi là khả năng trong nhiều lãnh vực. Lưỡi phải luôn được mài sắc.

Nếu không thể đi trại huấn luyện được để "mài rìu", Trưởng HĐ

phải tự mình nâng cao tay nghề qua giao lưu và học hỏi qua sách vở.

Tinh thần Hướng Đạo là gì ?

Tinh thần Hướng Đạo gồm hai phần :

1) Trên quy mô toàn thế giới, đó là ***tinh thần huynh đệ, cộng tác*** giữa mọi thành viên của Phong Trào*, đặc biệt là giữa các Trưởng và các Hội HĐ.

2) Ở mỗi thành viên, bắt luận là thành viên hoạt động hay thành viên tham dự, đó là ***niệt tâm sở đắc nhiều khả năng và kỹ năng nhằm mục đích tự lập cho bản thân và giúp ích cho người khác*** trong tinh thần liên đới, quan tâm đến người khác.

Luôn luôn nhớ Lời Hứa HĐ (như BiPi nhắc nhở), sống Luật HĐ, châm ngôn HĐ và khẩu hiệu HĐ là thể hiện tinh thần HĐ.

Dòng lưu bút của cô (CCDC cho Trưởng)

Trưởng nói gì với một em cứ loay hoay mãi đến tháo mồ hôi mà vẫn chưa làm được cái nút buộc cổ chai hoặc một em quá chậm lụt trong mọi việc ? Trong khi Trưởng chưa có câu trả lời, mời Trưởng đọc câu chuyện có thật với lời văn rất hay sau đây.

Da tôi đen nhem. Bạn bè thường gọi tôi là “Đen ơi!” thay vì “Mai ơi!”. Có bạn còn bảo “Chắc Mai đến từ châu Phi nhỉ?”.

Tôi mang nặng mặc cảm : mình xấu xí lắm.

Ngày ra trường, lưu bút của tôi trang nào cũng mở đầu bằng “*Mai đen thân yêu!*”, “*Người khách từ châu Phi của tôi!*”... Chợt tôi bất ngờ vì nét chữ của cô giáo chủ nhiệm : “*Tạm biệt học trò của cô cô bé ngồi bàn đầu có nước da ngăm đen và nụ cười duyên dáng để. Chúc em luôn mỉm cười thật tươi. Em cười rất xinh !*”

Tôi cười duyên và xinh ? Chưa ai nói với tôi điều đó cả. Cho đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ và vẫn giữ những dòng lưu bút của cô. Có lẽ cô không biết những dòng ngắn ngủi ấy đã giúp tôi tự tin hơn rất nhiều : mình không đến nỗi xấu tệ như mình tưởng, và mỗi người đều có một nét đẹp chỉ của riêng mình.

(Phạm Mai Báo Tuổi Trẻ 03-05-06.)

“Bươi mặt mạnh” để gieo niềm tin là việc làm của Trưởng. Bởi thế mà “ông Thiếu trưởng” Baden-Powell chỉ dám đưa dất đoàn 16 em thôi, nhiều quá thì “Bươi mặt mạnh” không xuể.

GIAI THOẠI

☉ **Bác Hồ và Trường Thúy.**

Đây là một buổi chiều đi học ở chiến khu, sợ về muộn, đường tối nên ông Thúy mang theo chiếc đèn bão. Vừa khi đi vòng qua đồng lúa ông chợt nghe có tiếng người hỏi :

– Ông cụ ⁽¹⁾ đi tìm ai thế ?

Ông Thúy nghe thì biết ngay tiếng Bác Hồ.

Biết câu hỏi nhắc lại điển tích Hy Lạp : Diogène giữa ban ngày thấp đèn đi ngoài đường, bảo là đi tìm người, ông Thúy bèn thưa :

– May mắn hơn Diogène, tôi tìm thấy một người rồi ạ !

Và cả hai cùng cười, sống đôi tới hội trường.

(“Hoàng Đạo Thúy, Người đồng hành thế kỷ” – Nguyễn Thụy Kha)

(1) Bác Hồ thương Tr.Trần Duy Hưng như con trưởng và Tr.Tạ Quang Bửu như con út; Tr.Bửu lại là rể Tr.Thúy nên Bác Hồ xem Tr.Thúy như đồng hàng “Sui gia”. Bởi Tr.Thúy luôn gọi Bác Hồ là “Ông Cụ” nên chắc hẳn để đáp lễ “Sui gia”, Bác cũng gọi lại Tr.Thúy là “Ông Cụ”. Thời giai thoại này, Tr.Thúy còn trẻ, đầu đến hàng “ông cụ”. Hai “Ông Cụ” của Hoàng Đạo chúng ta thật quá dễ thương. (Theo lời kể của Tr. Nguyễn Dực)

☉ **Có nặng không ?**

Những năm tháng kháng chiến trên Việt Bắc, Ông Cụ thường hay cho đốt lửa trại kiểu Hoàng Đạo.

Một lần, *Chúa lửa* rơi vào ông bác sĩ Trần Duy Hưng, Thị trưởng Hà Nội. Thấy đốc-tờ Hưng nói nhỏ với các chú bảo vệ điều gì đó. Rồi, ông ta tuyên bố : “Kháng chiến đã thành công, đồng bào miền Nam hôm nay đón Cụ Chủ tịch vào thăm. Mời Cụ lên máy bay.” Đã thấy hai chú lính ra vòng tay làm kiệu, nâng Cụ lên, chẳng nói chẳng rằng chạy luôn quanh đồng lửa ... Trần Duy Hưng bảo các trại viên ù ù lúc trầm lúc bổng, cao thấp ra về máy bay đang bay. Đột hai vòng lửa, máy bay dừng lại. Hưng lại chủ động “tấn công” : “Cụ Chủ tịch đã đến, xin mời Cụ nói chuyện với đồng bào.” Cụ sửa lại áo. Vỗ vai hai “phi công” hỏi :

Có nặng không . . . ?

Rồi Cụ nghiêm trang nói :

Thưa đồng bào, tôi được vào đây, mừng lắm. Nhưng đi tàu

bay xấu, xóc nhiều, mệt. Xin nhờ đồng chí Trần Duy Hưng thưa chuyện với đồng bào . . .

Đốc-tò bị “phản kích” lúng túng vì chưa chuẩn bị diễn văn. Cụ Phan Kế Toại, ngồi gần tôi cười toáng lên : “Hưng ơi ! Chết chưa !”.

(N.V.H ghi lời kể của Hoàng Đạo Thúy trong *Bác Hồ với chiến sĩ*, tập 2, NXB Quân đội Nhân dân, H., 2001)

☉ **Nữ Hướng Đạo liên thoáng !**

Tôi (Hoàng Đạo Hùng) còn nhớ một mùa đông khủng khiếp, Hướng Đạo Sinh chúng tôi đi quây góp mọi thứ quần áo, chăn màn để cứu trợ dân nghèo. Tôi nhớ chị Riovalen khá xinh đẹp, duyên dáng, chị kéo xe bò, tôi đẩy đằng sau cùng với một bạn Hướng Đạo Sinh Pháp khác.

Ông Thống Sứ mới nhậm chức lững lững dạo chơi trên vỉa hè ngày chủ nhật. Chị Riovalen la rối rít : “Ngài Delsalle, ngài Delsalle, ngài có chiếc áo măng-tô đẹp quá, chiếc áo hết xẩy, hãy nghĩ đến người nghèo, hãy nghĩ đến người rét, xin hãy thương họ, ngài Pierre, ngài Pierre!”

Ông Thống Sứ mỉm cười, ra hiệu ngừng xe, cởi luôn chiếc áo măng-tô mới tinh đặt lên chiếc xe bò. Ông bắt tay ba người chúng tôi rồi vui vẻ tiếp tục dạo chơi trên hè. Ba chị em tôi cười rữ.

(Nguồn : *Hồi Ký của Hoàng Đạo Hùng*)

☉ **Thế thì tôi không được rồi !**

Năm ấy, có một đợt xét thưởng huân chương *Độc Lập* cho những người có công lớn. Trưởng Hoàng Đạo Thúy là một trong số đó. Cán bộ đến tận nhà Cụ để lập hồ sơ, trình cho Cụ biết là Cụ có đủ điều kiện để được huân chương.

Phạm vào điều gì thì không được?

Không chịu nhận công tác chẳng hạn.

Thế thì tôi không được rồi. Một lần Ông Cụ yêu cầu tôi nhận nhiệm vụ Bộ Trưởng Bộ Giáo Dục nhưng tôi từ chối, chỉ xin Ông Cụ cho tôi đi làm hiệu trưởng một trường đào tạo cán bộ miền núi ở vùng cao. (Tr.Thúy luôn gọi Bác Hồ là “Ông Cụ”)

Trường vẫn được huân chương, mỗi tháng được mua hàng đặc biệt để mời anh chị em HĐ Hà Nội đến cùng hưởng “ơn vua lộc nước”. (Theo lời kể của anh Nguyễn Dực)

Khóa Bằng Rừng – 01.05.2005 / BVĐ (Suối Mơ TP.HCM)

Khoảng 80 người tham dự; Khóa trưởng: *Đại bàng vui* Trần văn Hợp.

Khóa Bằng Rừng này do *Ban Vận động Tái lập HĐ* ⁽¹⁾ (hội nghị 49 huynh trưởng từ các tỉnh bầu ra tháng 3/2005 với tôi là Trưởng ban) tổ chức. Đất trại chưa ẩm chỗ, khuya, sáng, chiều, tối, người ta ra sức thuyết phục tôi nhờ trại. Nêu mọi lý lẽ tôi từ chối.

Tiền lễ không xong bèn hậu binh.

Người ta sai người nhờ lều, chúng tôi không cản trở và hăm sẽ đi kiện nếu có mất mát đồ đạc hay tiền bạc. Cuối cùng, sau khi nhờ được năm ba lều, người ta ngưng và mời tôi “làm việc” ; suốt từ 17 giờ đến 20 giờ, xa luân chiến với Công an, Mặt trận, ban Văn hóa, ủy ban,... Họ lộ rõ vẻ bất đắc dĩ, thậm chí khổ sở khi phải làm cái việc xua đuổi này. Hai anh suốt 24 giờ qua đeo đẳng thuyết phục tôi nhờ trại hai ba lần tha thiết : « Chú thông cảm cho cháu ! Lệnh trên thì cháu phải làm.»

Trình bày tính hợp pháp của HĐ, trước sau tôi chỉ nói : « Chúng tôi sẽ nhờ trại bất cứ khi nào dù là 12 giờ khuya hay 1, 2 giờ sáng nếu quý vị đưa tôi một biên bản, có tiêu đề cơ quan, có ký tên, có đóng dấu, và nhất là phải nêu rõ « *đuổi đoàn HĐ ra khỏi khu du lịch Suối mơ vì HĐ bất hợp pháp.*»

Cuối cùng, « mệt nghỉ », trại lấy giấy phép tiếp tục lúc 21 giờ.

Gỗ Suối Mơ

Lấy gỗ không như đi nhặt củi.

Ăn bờ ngủ bụi ngót chín ngày,

Tất bật quay cuồng như vụ xoay.

Một hồi còi ré, co giò chạy.

Hai tiếng Đội reo, khăn cổ gào.

Mưa trút xuống Đoàn ướt chuột lệt.

Nắng dội lên người mướt mồ hôi.

Kiến đốt, muỗi châm, cào xước máu.

Sổ khóa đêm đêm chúi mũi vào.

Thế mà già trẻ vẫn vui tươi.

Lửa Trại hân hoan vỡ reo cười.

Dặm Đường chia sẻ ngời lý tưởng.

Chí hướng vì trẻ nguyện không rời.

Tui thì

Cải lão hoàn đồng tuổi sáu lăm,

Làm Sói Con săn, hội trắng rằm.

Dáp đáp dà u u đáp đáp,

Cháu hét : « Bà ơi, ông cà lăm ! »

(1) Ban Vận Động HĐVN 2005 có nhiệm vụ : vận động tái lập HĐ theo Nghị Định 88 / 2003 / NĐ-CP hoặc tái xác nhận tính hợp pháp của HĐ. Ngày 13-05-05, tôi cùng anh Đặng Văn Việt (Hùm xám Đường Số 4; phó ban BVĐ) đến Bộ Nội Vụ (Hà Nội) nộp đơn xin công nhận BVĐ (bước 1/ NĐ 88) nhưng bị từ chối vì không ban, ngành hay Bộ nào chịu nhận làm cơ quan chủ quản của HĐ cả, mà đó lại là điều kiện tiên quyết cho việc lập Hội.